

Lord Raffles

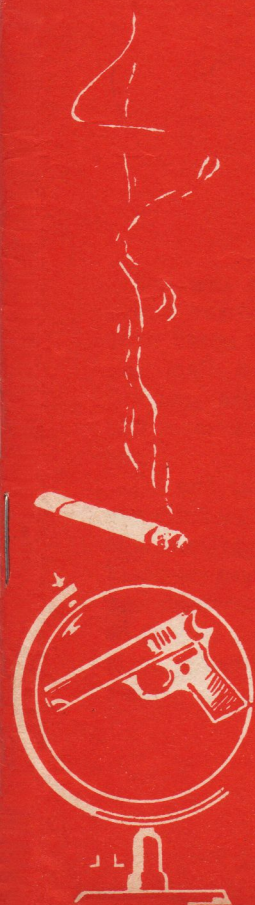
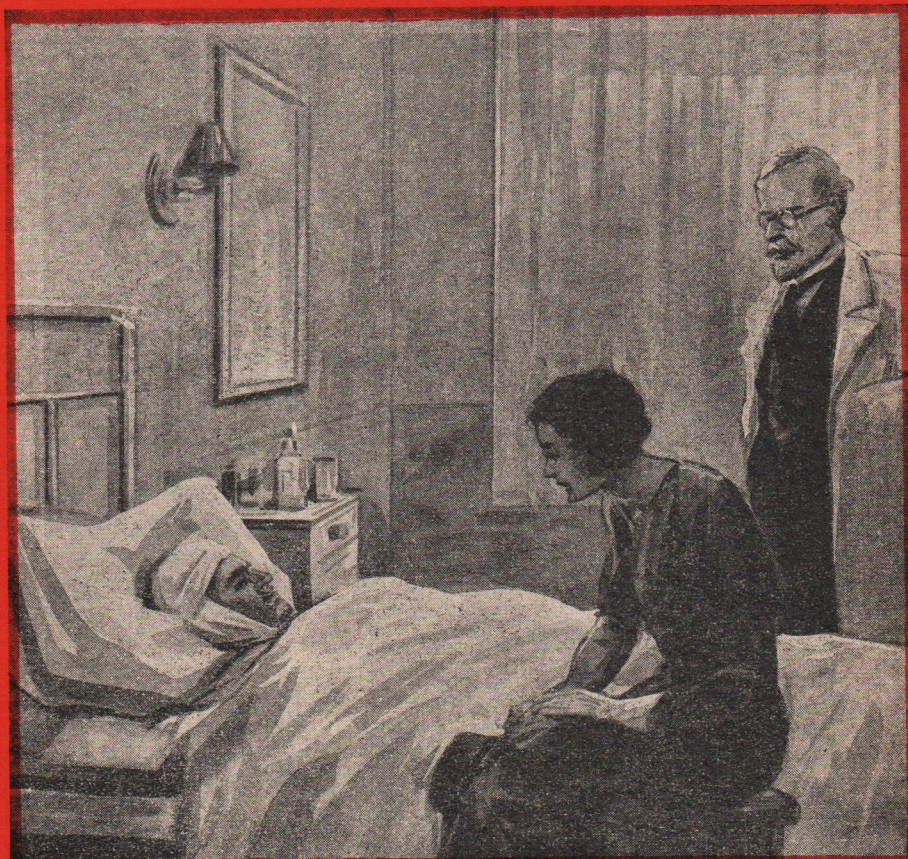
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERDWENEN ECHTGENOOT

N° 2730

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE VERDWENEN ECHTGENOOT

HOOFDSTUK I.

DE CHAUFFEUR

Het was omstreeks half negen in de avond van een vroege herstdag, toen twee heren met tamelijk vlugge passen Pall Mall, een van de hoofdstraten van Londen, afliepen, waar op dat ogenblik maar weinig wandelaars te zien waren.

De oudste van de beide heren droeg een donkere overjas en een hoge hoed; zijn metgezel was vrij eenvoudig gekleed en zag er uit als een bediende op een derderangskantoor. De oudste liep zo te zien tegen zestig en zijn haar was bijna spierwit, maar hij was nog kwiek genoeg en blijkbaar gewend om een of

andere tak van sport geregeld te beoefenen. De andere was veel jonger, zeker nog geen dertig jaar en had een vuurrode haardos, die aan alle kanten van onder zijn te kleine hoed uitkwam.

Zonder een woord te spreken stapten de twee mannen, deze totaal verschillende types, verder.

De oudste, de man met het spierwitte haar, vertegenwoordigde op dat ogenblik voor de politie een waarde van 2.000 pond sterling. Het was John Raffles, alias Lord Edward Lister, de langgezochte tegenstander van Scotland Yard, de erkende vijand van woekte-

raars, schatrijke leeglopers, oorlogswinstmakers en nog enige andere categorieën van dergelijke medeburgers.

Zijn metgezel was Charles Brand, de man, die de meesten van zijn opwindende avonturen had meegemaakt.

Op die avond had Raffles juist een kleine onderneming tot een goed einde gebracht, die hij zelf niet zo belangrijk vond om te vermelden: hij had een schatrijke Indische vorst, die niet eens wist hoe rijk hijzelf wel was, bevrijd van enige prachtige sieraden, samen minstens 5.000 pond sterling waard. Deze sieraden zaten op dat ogenblik veilig in de zak van zijn overjas.

Het hele avontuur had niet langer dan een uur geduurd en de twee mannen waren nu op weg naar een huis in de Cromwell Street, dat eigendom van Raffles was en dat hij als een soort hoofdkwartier gebruikte, om vandaar zijn strategische plannen te beginnen.

Raffles had al een paar keer omgekeken en zei nu tegen Brand:

— Daar komt een taxi. Ik zie niet in, waarom wij zouden gaan lopen. Men kan nooit weten of het niet beter is, een beetje haast te maken.

— Wel een beetje opvallend, die wagen, mompelde Brand voor zich heen. Ik houd niet van die nieuwe dingen; men onthoudt ze zo makkelijk, als men ze heeft zien voorbijrijden.

— Het doet er echt niets toe. Dat bruine heerschap, dat wij net een beetje armer hebben gemaakt; hij zal het zelf wel niet eens merken! kan onmogelijk weten, dat wij op dit punt, bijna een kilometer van zijn woning, een taxi nemen en wij laten de chauffeur stoppen aan het begin van de Cromwell Street.

Raffles had de hand opgestoken, om de auto te laten stoppen en de taxi remde af en reed tot de rand van het trottoir.

Raffles wendde zich tot de chauffeur en zei:

— Rijd ons eens vlug naar het begin

van de Cromwell Street, chauffeur. Je kunt ons afzetten op de hoek van Broadway.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, zoudt u mij willen zeggen, waar ik de Cromwell Street kan vinden?

Met een voet op de treeplank, de hand op de kruk van het portier, bleef Raffles staan en keek de chauffeur verbaasd aan.

Het was een nog hele jonge man met een fijn, bijna vrouwelijk gezicht, waarin twee grote, donkerbruine ogen glansden, die op dat ogenblik echter een droevige uitdrukking hadden. Dat gezicht, door het licht van een dichtbijstaande straatlantaarn beschenen, vertoonde een uitdrukking van zo diepe melancholie, dat Raffles onwillekeurig zijn blik even op dat fijne, bleke gezicht liet rusten. Toen zei hij:

— Maar vriend, wil je echt beweren, dat je niet weet waar de Cromwell Street is. Wij zijn er hier nauwelijks 20 minuten rijden vandaan.

— Ik rijd nog pas heel kort, mijnheer, stotterde de chauffeur. U moet het mij maar niet kwalijk nemen.

— Zou je de Westminster Bridge kunnen vinden?

— Dat wel, mijnheer.

— Welnu, dan rijdt je langs het Victoria Embankment, tot je de Westminster Bridge bereikt hebt. Je slaat dan rechts af, volgt de Bridge-Street, steekt het plantsoen dwars over, en komt dan in Broad Sandy. Het verlengde van die straat is de Cromwell Street. Duidelijk genoeg?

— O ja, mijnheer, ik zal het nu zeker wel vinden.

Raffles stapte in, ging naast Brand zitten en trok het portier achter zich dicht. Toen hij door de voorruit keek, zag hij naast de chauffeur op de voorbank iets wits liggen. Het was een stuk brood, op een stuk vetvrij papier, zonder boter, een stuk brood zonder meer, en er was blijkbaar net nog in gehapt.

De man keek in zijn spiegel of de weg vrij was achter hem, stak de brede straat over en bereikte spoedig de brede Theemskade, Victoria Embankment geheten.

De tocht duurde heel wat langer dan de 20 minuten, waarop Raffles gerekend had, want de chauffeur haastte zich helemaal niet.

Hij reed langs Waterloo Bridge, Charing Cross Bridge en bereikte tenslotte de brede, eeuwenoude Westminster Bridge. Hij liet de Parlementsgebouwen links liggen, sloeg Bridge Street in, bereikte door het plantsoen rijdende Broad Sandy en reed nu de Cromwell Street in. Hij lette heel scherp op de verkeersagenten en stopte op het minste teken. Blijkbaar was hij er beslist niet op gesteld, een overtreding te begaan. Hij reed nu nog langzamer dan net en las zorgvuldig de namen van de zijstraten op de bordjes. Hij reed achtereenvolgens langs Princesse Street, aarzelde even, of hij Tothill Street zou inslaan, herstelde zich echter, reed rechtdoor en stopte tenslotte op de hoek van Broadway.

Hij bukte zich om op zijn taximeter te kijken en ook dat bleek geruime tijd te duren.

Raffles had het portier al geopend en hij en Brand stapten uit.

— Het is drie shilling twee pences, mijnheer, zei de chauffeur.

Raffles wierp even een blik op de helder verlichte taximeter en zei toen verwonderd tot de chauffeur:

— Welnee, vriend, je benadeelt je zelf. Er komt een toeslag van een shilling bij, want wij zijn buiten de City. Weet je dat niet?

— Ik wist het wel, mijnheer, maar ik had er niet zo gauw om gedacht. Het is dus vier shilling en twee pences.

— Je vergist je alweer, man, antwoordde Raffles hoofdschuddend, en in ons nadeel. Het is vijf pence minder, want wij hebben je niet van een stand-

plaats laten komen. Nee, hier heb je een half pond. Nee, je hoeft niets terug te geven.

De chauffeur had het geld aangenomen en stak het met een rode kleur in zijn zak, maar dadelijk werd zijn gezicht weer even bleek als eerst.

Raffles en Brand liepen weg, maar niet al te snel, want zij wilden zich overtuigen, dat de auto inderdaad wegreed, vóór zij de Cromwell Street zouden binnengaan, dat op de hoek van de Strutton Street lag.

De chauffeur was uitgestapt.

— Wat doet hij? vroeg Brand op zachte toon.

— Hij schijnt de motor af te hebben laten slaan en kan hem blijkbaar niet meer aan de gang krijgen.

Inderdaad liep de chauffeur, wiens tengere gestalte nu duidelijk zichtbaar was, naar de voorkant van zijn wagen met de slinger in zijn hand en probeerde de motor weer op gang te krijgen.

Dat werkje scheen echter boven zijn krachten te gaan, want hij probeerde vergeefs, zacht hijgend de slinger om te draaien.

— O, o, wat een zwak kereltje, zei Brand hoofdschuddend en met een spotachtig glimlachje.

— Wij zullen even teruggaan en hem even helpen, zei Raffles. Ik moet zeggen, dat ik nog nooit zo'n chauffeur ben tegengekomen.

De twee mannen liepen weer terug, maar net toen zij de auto genaderd waren en Raffles wilde voorstellen de chauffeur te helpen, deed deze nog een laatste wanhopige poging, die al zijn krachten scheen te vergen, want hij slaakte een flauwe kreet en viel toen met uitgespreide armen tegen de motorkap aan. Hij zou het volgende ogenblik op de grond zijn gegleden, als Raffles hem niet had opgevangen, en in zijn sterke armen overeind hield. Hij keek in het doodsbleke gezicht naar de half geopende, mat blauwe lippen, en zei toen

op gedemte toon, terwijl hij zich tot Brand wendde :

— Flauw van ondervoeding, Charles, anders niet. Wij zullen de arme jongen even in huis brengen, en hem wat te eten geven. Let jij intussen op de auto.

Haastig had hij een kleine sleutel te voorschijn gehaald, en beiden brachten de bewusteloze chauffeur naar een smalle, doodlopende straat, die achter het huis liep, met aan één kant niets dan schuttingen, die enige tuinen afsloten.

Brand opende snel een van die tuindeuren met de sleutel, die Raffles hem had gegeven, en ging daarna weer naar de taxi terug, om het voertuig niet onbeheerd te laten.

Raffles had intussen de bewusteloze

chauffeur in zijn krachtige armen genomen, en verbaasde zich over het geringe gewicht.

Hij droeg de man door de donkere tuin, opende met een tweede sleutel een achterdeur, stapte het huis binnen, sloot de deur weer, en droeg de chauffeur, die zeker nauwelijks twintig jaar kon zijn, een gelijkvloers gelegen kamer binnen, waar hij hem op een brede rustbank neerlegde.

Hij sloot de gordijnen, maakte licht, liep op de rustbank toe en begon haastig de jas van de chauffeur los te knopen, om hem meer lucht te geven. Maar nauwelijks had hij de jas helemaal open, of hij richtte zich met een zachte kreet van verbazing op.

De chauffeur was een vrouw !

HOOFDSTUK II.

HET VERHAAL

Een ogenblik bleef Raffles verbaasd op dezelfde plek staan en keek naar het witte, regelmatige gezicht, naar de lange wimpers, naar de kleine mond, en naar het dikke, kortafgeknippte hoofdhaar. Toen bromde hij in zichzelf :

— Wat een ezel ; ik had het dadelijk moeten zien. En als ik het niet gezien had, dan had de klank van de stem het mij moeten zeggen. Dat is zeker een wonderlijke ontmoeting, en ik zou wel eens willen weten, wat die vrouw er wel toe gebracht heeft, dit zware beroep te kiezen, dat zij totaal nog niet onder de knie heeft. Maar man of vrouw, hier moet geholpen worden.

Hij liep op een kleine wandkast toe,

opende het deurtje en nam van de bovenste plank een blikken trommel, die hij op tafel zette, en die een aantal medicijnen, gestereliseerde watten en verbandmiddelen bleek te bevatten. Hij zocht even tussen de flesjes, nam er een uit, ontkurkte het en liet een paar druppels van de inhoud tussen de bloedloze lippen van de jonge vrouw vloeien. Toen verliet hij haastig het vertrek, ging dezelfde weg weer terug, en bracht, in de doodlopende steeg gekomen, de vingers in de mond, waarop hij zachtjes floot.

Een ogenblik later stond Brand vóór hem.

— Wat is er ? vroeg hij op gedempte toon.

— Zet die rode taxi direkt in de dichtstbijzijnde garage. Zeg maar, dat de chauffeur de wagen zelf over een paar uren komt halen. Maak een beetje voort, wil je ?

Brand rende weg, en Raffles ging het huis weer binnen.

Toen hij het vertrek weer binnenkwam, sloeg de jonge vrouw juist de ogen op, en keek onrustig om zich heen. Zij richtte zich een stukje op een elleboog op, streek zich met de vingers over het voorhoofd, en toen viel haar blik op de opengeknoopte uniformjas.

Met een haastige, verschrikte beweging trok zij de jas weer dicht, terwijl een diepe blos over haar wangen trok, en zij haar schuwe blikken op Raffles vestigde, die met de handen in zijn zij midden van de kamer stond, en zwijgend had toegekeken. Nu sprak hij :

— Uw beweging komt te laat, Miss of Madame. O, u hoeft echt niet te schrikken ; ik geloof u te mogen zeggen, dat u met een vriend te doen hebt.

Hij was op de jonge vrouw toegelopen en greep haar pols, die zij niet probeerde terug te trekken. Een ogenblik telde Raffles de slagen, schoof toen een stoel vóór de rustbank, ging zitten en zei ernstig :

— Uw pols is te zwak. Ik heb droog brood naast u op de bank zien liggen. Wanneer hebt u daarvan gegeten ?

— Ik at ervan toen u mij aanriep, mijnheer, antwoordde de vrouw op zwakke toon.

— En daarvóór ?

— Ik heb vandaag nog niets anders gegeten.

— Daar hebt gij heel verkeerd aan gedaan, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zo weinig beheerst u uw vak, dat het u toch niet genoeg oplevert om er voldoende voedsel voor te kopen.

— Ik moet niet alleen voor mij zelf werken, mijnheer, ik heb een kind.

— Bent u getrouwd ? riep Raffles verbaasd uit.

De jonge vrouw knikte en in haar ogen kwam een smartelijke uitdrukking.

— Maar uw man dan.

— Ik weet het niet, mijnheer. Ik... ik geloof het niet.

— U weet het niet zeker ? Neem mij niet kwalijk, mevrouw, ik denk er natuurlijk niet aan, mij op te dringen, maar ik moet toegeven dat uw woorden mijn belangstelling in de hoogste mate hebben gaande gemaakt. Maar het is beter, dat ik u nu met rust laat. U bent heel zwak, u moet eten. Nee, zeg niets. Blijf rustig liggen en neem een paar druppels van dit medicijn, dat zal u goed doen.

Raffles nam een tweede flesje uit de medicijntrommel, goot er wat van in een klein glazen bekertje en gaf dat aan de vrouw, die maar een ogenblik aarzelde en toen de inhoud van het bekertje opdronk. Zij liet zich weer achterover vallen en plotseling begon zij hartstochtelijk te snikken, zodat haar tengere lichaam er van schokte.

— U bent zo vriendelijk, mijnheer, maar u moet mij zo snel mogelijk weg laten gaan ; mijn kleine Eddy kan niet zolang buiten mij. Ik was van plan dadelijk naar huis te gaan, nadat ik de auto naar de garage had teruggebracht.

— Maak u om uw zoontje niet bezorgd mevrouw, antwoordde Raffles op zachte toon. Zeg mij maar uw adres en ik zal zorgen dat de kleine vent zijn moeder niet al te erg zal missen.

— Ik woon in de Chatham Street, mijnheer, maar...

— Daar woont u zeker op kamers ?

— Ja, mijnheer, bij vriendelijke mensen, die op Eddy passen, als ik weg ben.

— Het nummer ?

— Zeventien.

— Hoe heten de mensen, bij wie u woont ?

— Hetwett ; de man is meesterknecht op een grote fabriek van landbouwwerktuigen.

— Wilt u mij uw eigen naam zeggen?

— Ik heet May Curtis.

— Hoe oud is de kleine Eddy?

— Vier jaar, mijnheer.

— Maar dan moet u al buitengewoon jong getrouwd zijn, riep Raffles verbaasd uit.

— Niet zo heel jong, mijnheer. Ik ben al vierentwintig.

— Vierentwintig! Dat is een hele leeftijd, zei Raffles zacht ironisch. Vierentwintig en dan dit vermoelende leven, dat alles van uw zenuwen vergt. Nu, ik reken er absoluut op, dat u mij zult vertellen hoe het komt, dat u in deze situatie zit. Eerst moet u weer op krachten komen.

Juist op dat ogenblik stapte Charles Brand het vertrek binnen. Hij keek een ogenblik stom verbaasd van Raffles naar de chauffeur, maar Raffles stond op en stelde glimlachend voor:

— Dit is mevrouw May Curtis. Deze heer is Charles Blake en ik zelf ben Edward Brown.

— Je bent nu even verwonderd als ik het een ogenblik geleden was, Charles, begon Raffles, maar ik hoop, dat mevrouw Curtis onze nieuwsgierigheid zal bevredigen en ons zeggen, hoe dat allemaal zo komt. Maar zorg eerst voor een voedzame maaltijd, en dat zo vlug mogelijk.

Brand holde weg, om in de keuken een maaltijd klaar te maken. Dat viel hem niet moeilijk, want in het huis in de Cromwell Street was altijd een voorraad verduurzame levensmiddelen, die telkens opnieuw werd aangevuld.

Hij dekte met de handigheid van een volleerde kelner haastig een kleine tafel, zette een bord, een fles wijn, en glas, vorken en lepels klaar en kondigde toen plechtig aan:

— Er is gedekt, mevrouw.

Een flauwe glimlach plooide de lippen van de vrouw, toen zij, gesteund door Raffles, naar de stoel liep, die

vóór de tafel was geschoven. Met bevende stem zei zij:

— Och, als Eddy mij zo eens kon zien; als mijn kleine jongen daar eens van kon smullen.

— Hij zal er van smullen, madame, en niet later dan morgen, zei Raffles opgewekt. Tast nu toe, want u hebt het hard nodig. Trek u vooral niets van ons aan en doe net alsof wij er niet zijn.

Hij gaf Brand een wenk en de beide mannen trokken zich bescheiden terug. Maar al keken zij niet, zij hoorden aan het snelle geklikklak van mes en vork maar al te duidelijk, dat de vrouw letterlijk uitgehongerd moest zijn.

— Ik hoop, dat het u gesmaakt heeft, madame? vroeg Raffles, glimlachend dichterbij komend.

— Ik weet niet hoe ik u moet danken, mijnheer, antwoordde de jonge vrouw met bevende lippen. Het is maanden geleden dat ik het laatst iets dergelijks at. U bent zo goed voor mij geweest, heren, dat ik u wil vertellen, hoe het komt, dat ik nu dankbaar moet zijn voor een voedzame maaltijd. Maar niet alles kan ik u vertellen, hoe graag ik ook zou willen, want er zijn geheimen die ik niet kan openbaren.

— U zult ons alleen vertellen, wat uzelf wilt, madame, zei Raffles eenvoudig.

— Welnu dan, ik zei u al, dat mijn zoontje vier jaar is. Ik trouwde ongeveer vijf jaar geleden met Harry Curtis. Wij waren heel gelukkig. Hij was tekenaar op dezelfde fabriek, waaraan Hewett verbonden is.

— Wie is de eigenaar van die fabriek?

— Het is de fabriek van Turner, in het noorden van de stad.

— Ik heb die naam wel meer gehoord. Ga verder, alstublieft.

— Mijn man verdiende een goed salaris, en wij waren zo gelukkig als wij maar hadden kunnen wensen, al waren er dan ook dingen die...

Zij zweeg plotseling, en het was alsof er een sluier over haar mooie ogen trok. Maar dadelijk ging zij weer verder :

— Mijn man hield erg van mij, en wij waren dol op onze kleine Edward. Hij is zo'n lief ventje, en als u hem zou kennen... Toen gebeurde iets verschrikkelijks. Ongeveer vier maanden geleden, zo ging de jonge vrouw verder, en haar stem had een hese klank gekregen. Natuurlijk herinnert u zich het vreselijk ongeluk met de trein, die van een viaduct stortte, als gevolg van een verkeerde wisselstand.

— Het viaduct van Hoboken ? Ja, dat herinner ik mij heel goed. Er kwamen daarbij meer dan dertig personen op vreselijke wijze om het leven.

— Mijn man zat in die trein. Zodra het nieuws van het ongeluk bekend werd, rende ik, krankzinnig van schrik, naar de plek, waar men de lijken tijdelijk had neergelegd. Helaas, de meesten van de doden waren verbrand, of zo afschuwelijk verminkt, dat het onmogelijk was, hen te identificeren. Men moest mij met geweld uit de zaal verwijderen, waar al die doden lagen ; ik dacht gek te worden. Ik keerde totaal versuft huiswaarts, en toen kon ik niets anders doen dan afwachten. Ik had wel eens gehoord, dat reizigers, bij een spoorwegongeluk door een paniek aangegrepen, wezenloos van schrik naar alle richtingen vluchtten en pas veel later tot zichzelf komen en weer terugkomen. Ik hoopte, dat met Harry hetzelfde gebeurd zou zijn. Ik wachtte een volle dag, twee dagen, drie dagen, hij kwam niet terug. Toen begreep ik, dat hij een van die afgrijselijk verminkte doden moest geweest zijn.

— Verontschuldigd mij, madame, als ik u in de rede val, zei Raffles, maar ik meen mij te herinneren, dat u net verklaarde niet volkomen zeker te zijn of uw man dood is, en zelfs te geloven, dat hij nog wel in leven kon zijn. Hoe moet ik dat uitleggen ?

— Ik zal het u zeggen, mijnheer. Ik heb maanden geleefd in de overtuiging, dat mijn man inderdaad bij het spoorwegongeluk om het leven moest zijn gekomen. Maar enige tijd geleden was ik toevallig in de buurt van Trafalgar Square, toen daar een ontzaglijke optocht van werklozen voorbijtrok, met spandoeken. De politie had ruim baan moeten maken en heel veel nieuwsgierigen stonden in dichte rijen aan de rand van de weg.

De vrouw hield een ogenblik op. Haar ogen hadden een starende uitdrukking gekregen. Toen zij verder ging, klonk er angst in haar stem.

— Ik kon op dat moment onmogelijk verder en moest wel blijven wachten tot de optocht voorbij zou zijn. En terwijl ik daar zo stond, viel mijn oog plotseling op een van de betogers, die rustig meeliep, met de handen in de zakken. Hij keek net op en keek mijn kant uit ; ik herkende mijn man. Zijn gezicht was vermagerd en ingevallen, zijn ogen hadden een uitdrukking, die ik er nog nooit in gezien had, maar hij was het, daar had ik op durven zweren. Ik riep, ik gilde zijn naam uit. Hij scheen mij niet te horen. Ik riep nog harder, telkens en telkens opnieuw ; de mensen om mij heen moeten gedacht hebben, dat ik gek was. Hij keek wéér mijn kant uit, onze ogen ontmoetten elkaar — ik las in de zijne niets anders dan verwondering. Nog één keer riep ik zijn naam met al de kracht, die in mij was en toen probeerde ik wanhopig mij een weg te banen door de menigte. Ik worstelde echter vergeefs. Ik strekte mijn handen naar hem uit ; men lachte om mij. Ik had nog geen meter kunnen afleggen, toen de stoet al voorbij was getrokken en ik zag hem niet terug tussen die duizenden betogers. Ik voelde mij bezwijken van smart ; men moest mij een apotheek binnenbrengen.

Weer zweeg zij en sloot een ogenblik de ogen. Raffles had vol aandacht toe-

geluisterd en vroeg nu :

— Bent u er zeker van, dat uw man, of degene, die gij voor uw echtgenoot aanzag, u werkelijk gezien heeft ?

— Dat moet wel, zijn blikken waren recht op mij gevestigd.

— Is het zeker dat hij gehoord heeft, dat u zijn naam riept ?

— Dat kan niet anders. Ik gilde zo hard, dat veel mensen lachend omkeken, die veel verder van mij verwijderd waren dan hij.

— Het is zeker 'n vreemde geschiedenis, zei Raffles peinzend. Natuurlijk is het heel goed mogelijk, dat we hier te doen hebben met een buitengewone gelijkenis, wat nog meer voor de hand ligt, omdat uw man totaal geen teken van herkenning gaf. Hebt u hem naderhand nog ooit teruggezien ?

— Nooit meer.

— Hebt u misschien geprobeerd, iets aangaande hem te ontdekken, nu u wist, dat hij had deelgenomen aan een betoging van werklozen ?

— Ik heb alles gedaan wat ik maar kon. Ik heb geïnformeerd, wat voor werklozen het waren ; het bleken kadewerkers te zijn, sjouwers, dokwerkers. Ik gaf bij het werklozen-comité de naam van mijn man op : men kon die niet vinden in de registers.

— Dat is vreemd, merkte Raffles op. En wat hebt u daarna gedaan ?

— Ik moest eten, mijnheer. Wij hadden wat gespaard, spaarpenningen, maar het beetje geld, dat ik bezat, was al heel gauw weg, want mijn jongen werd zwaar ziek en ik nam de beste dokter, die er maar te krijgen was ; hij is alles voor me op de wereld. Toen bedacht ik, dat er een beroep was, dat mij in staat zou stellen, heel Londen te doorkruisen, want ik had het waanzinnige idee, mijn man terug te vinden, in deze stad met haar negen miljoen inwoners. Dat was het beroep van taxi-chauffeur. Ik had al eerder een vrachtauto leren besturen, al was het dan ook

heel kort : nauwelijks enige dagen. Ik liet mijn haar afknippen, ik besteedde mijn laatste geld om wat lessen bij te nemen en niet zonder moeite wist ik het rijbewijs te behalen. Het was juist in die tijd, dat ik mijn intrek nam bij de vriendelijke mensen, waar ik al over sprak. Zij alléén kennen mijn geheim. En nu weet u alles...

Een tijd lang bleef het stil in de kamer. Raffles en Charles Brand hadden met grote belangstelling geluisterd en hadden nu en dan een snelle blik met elkaar gewisseld.

Nu kwam Raffles op de jonge vrouw toe en zei :

— U hebt ongetwijfeld een hele moeilijke tijd doorgemaakt. Ik bewonder u, dat u dat alles zo flink hebt weten te dragen en dat u overal het hoofd aan hebt weten te bieden. Ik begrijp nu, dat uw verdiensten wel heel gering moeten zijn geweest. U bent te tener en daardoor ongeschikt voor het beroep van chauffeur.

— En ik durfde ook nooit weigeren, mijnheer, als men mij wenkte, antwoordde May Curtis met een vage glimlach. Daardoor kwam het ook hoofdzakelijk, dat ik vandaag nog niet gegeven had ; ik had de hele dag rondgeleden en er mij de tijd niet voor gund.

— Nu, die episode moet nu voor u achter de rug zijn, zei Raffles. Zodra u zich sterk genoeg voelt, zullen wij u naar uw woning terugbrengen, naar uw zoontje en u moet mij direkt beloven, dat u dit beroep zult laten schieten. U bent nog jong genoeg om iets anders te beginnen en ik wil u daarbij graag met raad en daad terzijde staan. Is er bijvoorbeeld, geen plaats op de fabriek, waar uw man werkzaam was ?

— Plaats misschien wel, maar, nee, daar ga ik niet heen. Nooit !

May Curtis had dit op hartstochtelijke toon uitgeroepen en haar ogen vlamden. Raffles had dit heel goed op-

gemerkt, maar hij wilde niet verder op de zaak ingaan en ging op rustige toon verder :

— Er zijn nog wel andere fabrieken. Ik heb veel vrienden, veel relaties en ik geloof wel, dat ik in staat zal zijn u te helpen aan een betrekking, die veel minder vermoeiend zal zijn en waarschijnlijk ook heel wat meer zal opleveren dan het zware beroep van taxi-chauffeur. Wilt u mijn hulp voorlopig aannemen ?

— Ik weet werkelijk niet, mijnheer... stamelde de jonge vrouw.

— U wilt zeggen, dat u ons nog zo weinig kent ? vroeg Raffles glimlachend. Dat is het minste van alle bezwaren, want ik reken er beslist op, dat wij nu goede vrienden zullen worden. Londen is de meest ongeschikte plaats voor jonge, mooie en alleenstaande vrouwen, zoals u.

— U bent veel te goed voor iemand, die u nauwelijks kent, mijnheer, riep May uit. Maar als ik dit beroep opgeef, hoe zal ik er dan ooit in slagen de man terug te vinden, in wie ik met zo grote zekerheid mijn echtgenoot heb menen te herkennen ?

— Ik ben bang, dat uw methode niet de juiste was, madame, zei Raffles hoofdschuddend. Met meer kans op slagen kunt u in een hooiberg naar een naald zoeken, dan in Londen naar een mens. U beschikt niet over de middelen, om zo 'n ongelooflijk moeilijk werk naar genoegen tot stand te brengen. Wij echter, mijn vriend Blake en ik, zijn beter toegerust voor die strijd. En daarom beloof ik u, dat wij al onze krachten zullen inspanssen, het spoor van die man terug te vinden, die u als uw echtgenoot dacht te herkennen. U zult dan zelf kunnen oordelen of u zich destijds vergist hebt of niet.

De jonge vrouw had de hand van Raffles gegrepen en drukte haar met een uitdrukking van innige dankbaarheid in haar mooie bruine ogen. Toen

sprak zij :

— Ik weet niet, waar ik zoveel goedheid aan te danken heb, mijnheer.

Charles Brand, die tot dusverre gezwegen had, kwam een stap naar de jonge vrouw toe en zei op een toon van diep medelijden :

— Mevrouw Curtis, hoe dacht u het te kunnen verklaren, dat uw man, als u hem werkelijk enige maanden geleden in levende lijve gezien hebt, niet naar u en zijn kind is teruggekeerd ?

— Dat is juist het afschuwelijke raadsel, mijnheer, dat ik vergeefs probeer op te lossen. In slapeloze nachten vraag ik mij vergeefs af, of ik mij niet vergist moet hebben, omdat het ondenkbaar, onmogelijk is, dat hij niet direkt na de ramp naar vrouw en kind zou zijn toegekomen, wanneer hij er het leven had afgebracht. En toch, nee, pertinent, ik vergis mij niet. Hij was het, het was mijn man.

— Voelt u zich nu sterk genoeg, om uw woning op te zoeken ? zei Raffles.

— Ja, mijnheer, en die kracht hebt u mij teruggeven. Ik weet niet hoe het komt, maar het is alsof ik het laatste uur het leven anders kan bekijken, alsof moed en vertrouwen opnieuw in mij zijn opgeleefd. U hebt gelijk, ik moet sterk zijn en ik mag niet twijfelen.

Zij was opgestaan en drukte zich haastig de lompe uniformpet op haar fijngevormde hoofd.

— U zult toch wel meegaan, u zult toch mijn kleine Eddy willen zien ?

— Wij zouden het u nooit vergeven hebben, mevrouw, als u ons dat plezier had geweigerd, zei Brand glimlachend.

— Natuurlijk gaan wij met u mee, mevrouw, voegde Raffles er aan toe. Het is nodig dat wij precies weten waar u woont. Zouden de Hewetts nog niet naar bed zijn, denkt u ?

— Hoe laat is het ?

— Het is al over half elf.

— Dan zullen wij ons moeten haasten ; zij gaan meestal niet laat naar bed,

want Hewett moet al om acht uur weer op de fabriek van Turner zijn en het is bijna een uur met de tram.

— Dan zullen wij uw eigen auto gebruiken ! riep Raffles uit. Charles, geef het regu, want je hebt, meen ik, gezegd, dat de chauffeur zelf zijn auto zou komen halen.

Charles Brand gaf het stukje papier

aan de jonge vrouw en even later verliet het drietal het huis, nu echter aan de voorkant.

Zij staken de straat over en May Curtis, die nu weer helemaal leek op een hele jonge chauffeur, stapte de garage binnen en kwam een ogenblik later met de taxi terug.

HOOFDSTUK III.

EEN GEVAARLIJKE BESCHERMER

De beide mannen stapten in, de vrouwelijke chauffeur kroop achter het stuur en daar Brand zo galant was geweest, de motor op gang te brengen, kon zij nu zonder moeite weggrijden.

De twee vrienden zaten geruime tijd zwijgend naast elkaar, totdat Brand begon:

— Wat denk je wel van deze vreemde en romantische zaak, Edward?

— Ik dacht aanvankelijk, Charles, dat wij misschien te doen hadden met een licht geval van vervolgingswaan. Het voortgekomen uit een minderwaardigheidscomplex, maar de jonge vrouw is volkomen normaal, dat staat voor mij vast.

— Er is maar één verklaring, Charles, antwoordde Raffles kalm. Als Curtis niet is teruggekeerd naar zijn woning, dan kan het alleen zijn omdat hij niet meer weet, dat hij een woning heeft.

— Je wilt daarmee zeggen, dat hij zijn geheugen verloren zou hebben? riep Brand opgewonden uit.

— Ik herhaal, dat dat de enige verklaring is.

De beide vrienden bleven nog enige tijd over het vreemde geval praten,

totdat de auto eindelijk stopte in de Chatham Street, een vrij smalle straat in een van de oudste wijken van Londen.

Men ging in deze arbeiderswijk vroeg naar bed en bijna nergens was meer enig licht achter de gordijnen te bespeuren. Maar in het huis, waarvoor de wagen nu stilstond, brandde op de derde verdieping nog licht.

Raffles en Brand waren vlug uit de auto gesprongen en May Curtis boog zich een stukje naar hen over en zei zachtjes:

— De oudjes blijken nog wakker te zijn; dat verbaast mij wel enigszins. Wilt u even wachten, tot ik mijn auto weg breng? De garage is hier om de hoek.

— Doe dat en zeg maar meteen op, zei Raffles. Geloof mij, dit werk zal u op den duur vermoorden. Het is niets voor een vrouw als u. U hoeft niet zo verschrikt te kijken; ik ben zeker dat ik u morgen al aan een heel wat rustiger betrekking zal kunnen helpen. Ga nu gauw, anders zijn de Hewetts naar bed.

Toen de wagen verdwenen was en de koplichten hen niet meer in de ogen

schenen, zagen Raffles en Brand voor het trottoir aan de overkant van de straat, op ongeveer twintig meters afstand, een andere auto staan, maar dat was heel iets anders dan een taxi.

Het was een prachtige slee, lichtgrijs gelakt en glanzend in het licht van een straatlantaarn. Achter het stuur zat de chauffeur in een donkergroene livrei, half en half te dommelen.

— Wat drommel doet die prachtige wagen hier? vroeg Brand, die onwillekeurige zijn stem had laten dalen.

— Dat mag Joost weten, antwoordde Raffles schouderophalend. Het is een knappe dure slee, dat is zeker.

Op dat ogenblik kwam de vrouw weer terug en in het voorbijlopen wierp ook zij een blik op de andere wagen. En op hetzelfde ogenblik bleef zij staan, keek nog wat nauwkeuriger en kwam toen snel naar de beide mannen toegelopen, de hand op het hart gedrukt. Er lag een angstige uitdrukking in haar ogen, toen zij op fluisterende toon aan Raffles vroeg:

— Excuseer mij, mijnheer, is die auto net komen aanrijden?

— Nee, hij stond hier al, toen uw eigen wagen voor de deur van het huis stopte. Die auto schijnt u ergens bang te maken? Kent u die auto?

— Ja. Hij is van mijnheer Turner, de directeur van de fabriek. Laten wij nu gauw naar boven gaan en gaat u alstublieft niet weg. Ik heb vertrouwen in u.

— Het spreekt vanzelf, dat u op ons kunt rekenen, mevrouw. Wijs ons de weg maar.

De jonge vrouw had een sleutel te voorschijn gehaald en stak die in het slot van de deur.

Het drietal stond nu in een flauwverlichte smalle gang, die plaats bood aan het benedeneinde van de trap en een smalle en lage deur (aarnaast, die waarschijnlijk toegang gaf tot de achterkant van het huis).

— Die trap op; het is op de derde verdieping. Zou u wat zacht willen lopen? Mijn kleine Eddy slaapt natuurlijk al.

Raffles knikte alleen maar en de jonge vrouw had werkelijk niet te klagen over de luidruchtigheid van haar beide, zo plotseling op haar weg verschenen beschermers, want een kat zou waarschijnlijk met meer lawaai de oude houten trap beklommen hebben.

De vrouw keek zelfs een paar keer verbaasd om, om er zich van te overtuigen, dat de beide mannen haar volgden. Zo bereikten zij de derde verdieping. Op het nauwe portaal, waarop drie deuren uitkwamen, brandde een petroleumlampje. Er ging een deur open en een gedempte mannenstem vroeg:

— Is daar iemand? Bent u het, Madame Curtis?

— Ik ben het, Hewett, en ik breng vrienden mee, werd hem op zacht fluisterende toon geantwoord.

— Vrienden? herhaalde de oude man en er klonk een nauwelijks verborgen wantrouwen in zijn stem.

— En heel goede vrienden, geloof ik, antwoordde de jonge vrouw. Hier zijn zij!

En zij liet Raffles en Brand een heel eenvoudig maar kraakhelder vertrek binnen, waar op dat ogenblik de oude Hewett en zijn vrouw waren.

Raffles hoefde maar een enkele blik op het tweetal te werpen en toen zei zijn mensenkennis hem, dat hij met de braafste en eerlijkste mensen te doen had, die hij ooit ontmoet had.

De beide oudjes monsterden enige ogenblikken de net binnengekomen mannen en Brand had eigenlijk wel gewild, dat hij een andere vermomming had gekozen dan de vuurrode pruik, die hem nu niet bepaald mooier maakte.

Maar Raffles zag er uit als een eerbiedwaardige, grijze dokter en die indruk maakte hij blijkaar ook op het echtpaar Hewett, dat niettemin niet weinig verbaasd scheen te zijn over dit late bezoek.

Raffles was op de fabriekbaas toegelopen, legde hem de hand op de brede schouder en zei glimlachend:

— U zult ons wel voor brutale indringers aanzien, beste Hewett, maar ik

ben overtuigd, dat Madame Curtis u gauw genoeg zal hebben verteld, dat wij met de beste bedoelingen hier komen.

— Ik ben benieuwd naar het verhaal, zei Hewett. Maar vóór Madame Curtis daarmee begint, moet ik haar even zeggen, dat er een bezoeker voor haar is, die al bijna een half uur zit te wachten in haar kamer.

— Hij heeft het dus gedurfd, zei May Curtis driftig. En hebt u mijnheer Turner dan niet gezegd, dat ik niet thuis was, Hewett?

— Dat heb ik gedaan, Madame, maar hij drong aan en zei dat hij u over een hele dringende zaak moest spreken; het ging om uw toekomst, zo zei hij. Hij is mijn baas en ik... ik dacht dat ik er misschien goed aan zou doen, in uw eigen belang, hem te laten wachten. Het spreekt vanzelf, dat mijn vrouw en ik toen op zijn gebleven.

— Het klinkt in mijn mond misschien wat vreemd, klonk de stem van Raffles, maar ik vind elf uur in de avond wel een heel vreemd tijdstip om jonge, alleenwonende vrouwen te bezoeken. Maar als mijnheer Turner inderdaad in het belang komt van mevrouw Curtis, dan moet zij hem natuurlijk te woord staan.

— Ik wil hem niet zien, zei May Curtis zacht maar op besliste toon, terwijl zij haar uniformjas op de tafel smeet.

— Meent u inderdaad wat u daar zegt madame? vroeg Raffles. Dan is de zaak heel gemakkelijk op te lossen. Hewett is uw huisbaas en hij kent u zeker al geruime tijd. Welnu, niets eenvoudiger dan dat mijnheer Turner hem vertelt, waarover hij u wil spreken.

— De zaak is, dat heb ik hem al voorgesteld, mijnheer, maar hij zei dat het geen onderwerp was, dat hij aan anderen kon vertellen; hij moest Madame Curtis persoonlijk spreken.

— Welnu, als dat zo is, laat hem dan hier binnen komen, dan kan hij met mij spreken, wanneer iedereen er bij is.

— Dat is een uitstekend denkbeeld, mevrouw, merkte Raffles op, maar dan zult u ons moeten toestaan, dat mijn

vriend en ik ons tijdelijk verwijderen, want het mag zelfs niet de schijn hebben dat wij ons in uw particuliere aangelegenheden willen dringen.

— U blijft! zei de jonge vrouw vastberaden. U hebt u tot dusverre mijn vrienden getoond en wat mijnheer Turner met mij te bespreken heeft, dat hoeft zelfs voor wildvreemden geen geheim te zijn. Wij zullen eens kijken wat hij te zeggen heeft.

Zij wendde zich tot Hewett en ging verder:

— Ga hem nu maar zeggen, dat ik thuis ben, beste Hewett en vraag hem hier te komen.

De oude man aarzelde nog even, maar haalde toen de schouders op, verliet de kamer, stak het portaal over en verdween uit het gezicht.

Een ogenblik later keerde hij terug, alleen.

— Welnu? vroeg May Curtis, die zenuwachtig op de tafel had getrommeld.

— Mijnheer Turner zegt, dat, wat hij u heeft te vertellen, alleen voor uw oren bestemd is. Hij, ik geloof dat hij uit zijn humeur is.

— Dat is geen ramp, antwoordde Raffles koeltjes. Ik ken Mr. Turner niet persoonlijk, maar ik zal mijn mening niet onder stoelen of banken steken, dat het al heel weinig gentlemanlike is, een jongevrouw om elf uur in de avond onder vier ogen te willen spreken.

— Staat u mij toe, madame, mij in zoverre met de zaak te bemoeien, dat ik mijnheer Turner voorstel, morgen op een behoorlijk uur terug te komen?

— Als u dat inderdaad voor mij zou willen doen, mijnheer, dan zou ik u erg dankbaar zijn, riep May uit. Maar het liefst van alles had ik, dat hij hier helemaal niet meer kwam. Het is moeilijk om alles te zeggen maar...

— Dat is ook niet nodig mevrouw, ik geloof dat ik het wel begrijp, antwoordde Raffles kalm. Mijnheer Turner is zeker een van die beschermers, die men, als men jong, mooi en een vrouw is, liever uit de weg moet gaan. Zeg mij alleen maar wat ik hem namens u moet over-

brengen. Ik kan dat beter doen dan onze vriend Hewett, want die is nu eenmaal bij hem in dienst en hij staat dus minder vrij tegenover hem dan ik, die hem volkomen onbekend is.

— Welnu dan, mijnheer, vertel hem, dat hij geen moeite hoeft te doen hier terug te komen, dat ik zijn bescherming niet nodig heb, die hij mij al vroeger heeft opgedrongen en dat ik weiger nog ooit bloemen en andere dingen, die hij mij zou willen sturen te accepteren.

— De boodschap is zo duidelijk, mevrouw, dat ik haar gemakkelijk kan overbrengen, zonder een vergissing te begaan, zei Raffles met een sarcastische klank in zijn stem. Uw kamer ligt toch aan de overkant van het portaal. Meer hoef ik niet te weten.

Raffles ging het vertrek uit, stak met zijn lange volkomen geruisloze tred het portaal over en opende onverhoeds de deur van de kleine kamer.

Hij stond tegenover 'n zwaargebouwde corpulente man met 'n breed gezicht, hangwangen als van een bloedhond, tintelende zwarte oogjes, ongeveer vijfenveertig jaar en gekleed door een van de beste kleermakers van Londen.

Dat was Irwin Turner, de directeur van de fabriek van landbouwwerktuigen.

Hij stond, toen Raffles binnenkwam, met de handen op de rug een etsy te bekijken in een eenvoudige eikenhouten lijst, keerde zijn gezicht naar de binnenkomende om en bleef hem enige tijd met open mond aanstaren, vóór hij verwonderd stamelde :

— Wat is dat, wat wenst u mijnheer ?

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen, mijnheer Turner ; ik kom namens mevrouw Curtis, antwoordde Raffles op gemaakt nederige toon. Ik kom u een boodschap overbrengen.

— Ik weet niet wie u bent, mijnheer, en ik wil het ook niet weten. Ik heb niets met u te maken ; ik ben hier gekomen om een gesprek onder vier ogen te hebben met mevrouw Curtis. Zij is een goede kennis van mij en ik heb haar voorstellen te doen in het belang van haar toekomst en die van haar kind.

— Neem het mij niet kwalijk, mijnheer Turner, maar waarom dan zo gehelmzinnig ? Mochten die brave mensen, bij wie mevrouw Curtis woont, uw voorstellen niet weten omdat die het daglicht misschien niet goed kunnen verdragen ?

Turner kwam dreigend een stap op Raffles toe en zei terwijl er een vals licht in zijn ogen kwam :

— Ik zou u willen adviseren, mijnheer, u niet te bemoeien met zaken, die u niet aangaan. Bent u familie van mevrouw Curtis ?

— Nee, ik ben een vriend. En als haar vriend kom ik u vertellen, dat zij u vanavond niet kan ontvangen, morgen ook niet en nooit meer, ik kom u zeggen, dat uw geschenken verre van welkom zijn en tenslotte kom ik u mijn hulp aanbieden, om u naar de trap te brengen, die donker en een beetje stell is.

— Dat is de brutaliteit ten top gedreven ! riep Turner razend uit. Weet u met wie u spreekt, mijnheer ?

— Met mijnheer Turner, fabrikant van landbouwwerktuigen en voor de rest niet veel zaaks, lijkt mij zo, antwoordde Raffles kalm.

Met een dreigende uitdrukking op zijn gezicht kwam Turner op de gewaande grijsaard toelopen, maar er was iets in de grijze ogen van de man tegenover hem, dat hem plotseling tot staan bracht, bevend van drift en met een gezicht, vaal van nauwelijks bedwongen woede.

— Het is goed, mijnheer, gromde hij toen. Ik zal nu vertrekken ; er schijnt een soort samenzwering te bestaan, om mevrouw Curtis te beletten, gebruik te maken van mijn goedbedoelde hulp.

— Er bestaat absoluut geen samenzwering, mijnheer Turner ; er bestaat niets anders dan de afkeer, die mevrouw Curtis jegens uw persoon voelt, antwoordde Raffles rustig. En tussen ons gezegd en gezwegen, nu ik u gezien heb, kan ik mij die afkeer heel goed voorstellen. U doet er werkelijk het best aan, die jonge vrouw voortaan met rust te laten. Zij heeft andere en waarschi-

lijk ook wel betere vrienden dan u. Wacht, ik zal u even uitlaten.

Raffles trok de deur open en ging in uitnodigende houding op de drempel staan. Turner greep woedend zijn hoed en terwijl hij Raffles voorbijging, boorde hij zijn ogen in die van de man, die hem op deze manier had toegesproken

en beet hem toe :

— Ik zal je gezicht onthouden, stuk ongeluk, ik zal het onthouden !

— Onthoud het vooral goed, mijnheer Turner, het is het gezicht van een gentleman, zei Raffles op dezelfde daarde toon.

HOOFDSTUK IV.

COMPLICATIES

Turner stommelde in het halfduister, vloekend en scheldend de trap af.

Raffles liep het portaal weer over, opende de deur van de woonkamer en zei eenvoudig :

— Hij is weg.

May Curtis slaakte een diepe zucht van verlichting en de oude Hewett kwam een beetje bedremmeld naar Raffles toe en zei aan zijn pijp zuigend :

— Ik ben er natuurlijk blij om, mijnheer, dat u 'n lastige indringer de deur hebt weten uit te werken en ik hoop, dat u niet zult vergeten, dat hij mijn baas is, dat ik oud ben en dat ik dus niet alles kon doen, wat ik graag zou willen.

— Ik begrijp uw situatie volkomen, beste Hewett, zei Raffles glimlachend. Ik ben er echter van overtuigd, dat u onmiddellijk zou hebben ingegrepen, als het u gebleken was, dat die mijnheer Turner hier hoogstwaarschijnlijk met heel andere bedoelingen kwam dan mevrouw Curtis de helpende hand te bieden. Hoe kwam hij daar eigenlijk toe ?

— Wel, hij kende mevrouw Curtis, antwoordde de fabrieksbaas. U weet natuurlijk al, dat haar man op zijn fabriek werkzaam was, vóór dat vreselijke spoorwegongeluk gebeurde en op die

manier heeft hij haar vaak gezien.

— Bood hij u direkt zijn hulp aan, mevrouw ? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot de jonge vrouw wendde, die op het punt scheen te zijn, het vertrek te verlaten.

— Er verliepen een paar weken na het ongeluk, antwoordde May Curtis. Toen kwam hij eens hier, om naar mij te vragen en moeder Hewett stond hem te woord, want ik was niet thuis. Naderhand is hij nog een paar keer teruggekomen, maar ik merkte al heel gauw wat zijn eigenlijke bedoelingen waren. Maar nu zult u mij wel even willen verontschuldigen, ik wil even naar Eddy gaan kijken.

— Vindt u het onbescheiden, mevrouw, als wij u vragen, de kleine jongen eens te mogen zien ? vroeg Raffles.

— Absoluut niet, mijnheer. Wilt u mij dan volgen ?

Zij ging het vertrek uit en opende de deur van een klein, uiterst eenvoudig gemeubileerd vertrek. Er stonden niet veel meubels : een kleine tafel, een paar stoelen, een secretaire en verder een ijzeren ledikant, dat door een gordijn aan het oog kon worden onttrokken.

Dicht bij een van de ramen stond 'n

withouten bedje en daarin sluimerde het liefste jongetje, dat men zich kon voorstellen. Hij had ronde, blozende wangen en dik, goudblond haar.

De beide mannen waren zacht dichterbij gekomen en na enige ogenblikken fluisterde Brand :

— Een Cherubijntje van Titiaan !
Wat een prachtige kerel !

Het leek wel of de kleine Eddy dit had gehoord, want plotseling draaide hij zich een beetje om en opende twee grote blauwe ogen, die even tegen het licht knipperden, dat zijn moeder aangeknipt had en verwonderd, maar zonder enige schrik, gericht bleven op de beide vreemdelingen.

Hij strekte zijn stevige knuistjes naar zijn moeder uit en stamelde toen, nog half slaapdronken :

— Is dat papi, moeder ?

De jonge vrouw moest zich haastig afwenden, want haar ogen schoten vol tranen.

Raffles echter boog zich over het bedje heen, tilde het knulletje er als een veertje uit, keek hem een ogenblik in de heldere, onschuldige ogen en zei toen, terwijl zijn stem zonderling trilde :

— Papi is nog niet thuis gekomen, mijn jongen, maar het zal misschien zo lang niet meer duren.

Vol vertrouwen drukte het kereltje zijn zachte wang tegen de schouder van Raffles. Er liep een siddering over het hele lichaam van de Gentleman-Inbreker, toen hij deze zachte aanraking van het kinderlichaam voelde. Zijn ogen staarden enige sekonden recht voor zich uit, alsof hij een visioen zag en toen legde hij de jongen met een snelle beweging weer in zijn bedje neer en dekte hem zorgvuldig toe.

— Ga maar weer slapen, kleine vent, zei hij op een toon, die Brand zelden van hem had gehoord. Maar geef eerst moeder eens een flinke nachtzoen.

Kraaiend stak de jongen zijn mollige armpjes naar May Curtis uit, die zich over hem heenboog, hem teder kuste en zich toen haastig weer afwendde.

Raffles had intussen zijn blikken door

het vertrek laten dwalen en tenslotte bleven zij gevestigd op een foto in een smal, verguld lijstje, dat boven de secretaire hing.

Het was de beeltenis van een knappe, donkerharige jongeman met een fraai besneden energiek gezicht, waarover echter een melancholiek waas leek te zijn uitgespreid. Raffles bekeek de foto enige sekonden met de grootste aandacht en Brand, die alle intonaties van Raffles' stem kende, hoorde er nauwelijks verholten verbazing in, toen hij zich tot de jonge vrouw wendde en vroeg :

— Is dit een foto van uw man, mevrouw, als ik u vragen mag ?

De jonge vrouw knikte bevestigend en haar lippen beefden, terwijl er een smartelijke trek om haar mond kwam, toen zij haar oog op de foto van de innig geliefde man liet rusten.

— Is die foto lang geleden gemaakt ?

— Nauwelijks een jaar.

— Het is vreemd, de trekken van uw man brengen mij het gezicht van... iemand anders voor de geest, die ik vroeger wel eens ontmoet heb.

Tot zijn verbazing zag Brand, dat May Curtis blijkbaar aan een hevige gemoedsbeweging ten prooi was. Haar stem had een doffe klank, toen zij zich tot Raffles wendde en zei :

— Ik denk wel, dat u zich zult vergissen mijnheer. Mijn man heeft nooit in Londen gewoond. Hij is er pas drie jaar geleden gekomen.

— De persoon, die ik bedoel, woonde evenmin in Londen, madame, maar in Edinburgh, of althans er dicht bij, antwoordde Raffles met een eigenaardige glimlach. Zes of zeven jaar geleden zag ik hem voor het laatst ; hij was toen nog heel jong, hij was juist met een langdurig ziekenverlof gedemobiliseerd.

De jonge vrouw wankelde en greep zich aan de leuning van een stoel vast, terwijl zij Raffles met grote ogen aankeek. Maar toen beheerste zij zich weer en antwoordde met 'n flauwe glimlach :

— Het is heel goed mogelijk, dat mijn man veel leek op iemand van uw

vrienden, mijnheer.

— Inderdaad, heel veel, antwoordde Raffles langzaam. Maar nu mogen wij u niet langer ophouden, mevrouw, het is hoog tijd dat u rust gaat nemen. U moet mij geloven, als ik zeg dat het ons groot genoeg heeft gedaan, de kleine Eddy te hebben kunnen zien. Ik kan mij begrijpen, dat u dol op de jongen bent.

— Hij is alles voor mij op de wereld, mijnheer.

— Wij verlaten u nu, maar morgen komt een van ons terug om u te vertellen, wat wij voor u gevonden hebben; ik bedoel een andere en een betere betrekking dan het beroep van taxichauffeur. En wat dat andere betreft, wij zullen niet rusten alvorens er een oplossing is voor dat raadselachtige geval van Trafalgar Square.

May Curtis drukte Raffles en Brand achtereenvolgens de hand, met 'n vochtige glans in haar ogen en zei toen:

— Het is een gelukkige dag voor mij geweest, heren, want ik heb u ontmoet. Het komt niet vaak voor, dat vreemdelingen op deze manier het lot aantrekken van iemand, die hun nog de vorige dag volkomen vreemd was.

— Misschien zou de wereld er wel wat anders uit zien, mevrouw, wanneer de mensen eens wat meer beseften dat zij elkaar moeten helpen en steunen. En nu tot ziens! Nog één enkele raad: pas op voor die Turner, want als ik nog verstand heb van mensenogen, dan heeft die kerel iets lelijk in de zin. En morgen zult u ons iets meer van uw echtgenoot vertellen; dat kan ons van pas komen bij het volgen van dat geheimzinnige spoor. Wie weet vertelt u mij dan wel alles van hem, alles...

Met deze woorden verliet Raffles haastig het vertrek, gevolgd door Brand. Zij namen vlug afscheid van de beide oudjes en stonden een ogenblik later op straat.

Van de auto van Turner was niets meer te zien. Raffles bleef een ogenblik diep in gedachten staan en hij schrok daar pas uit op, toen Brand met een zacht lachje opmerkte:

— Ben je van plan om hier wortel te schieten, Edward? Weet je, dat het al ver over middernacht is, dat je nog altijd in je zak loopt met enige kostbare juwelen, dat wij onze vermomming nog niet hebben afgelegd en dat wij hier op anderhalf uur afstand van de Victoria Street zijn?

— Je hebt gelijk; laten wij gaan, mompelde Raffles.

Hij keek om zich heen, zoekend naar een taxi, maar het duurde vrij lang, voordat zij in een andere wijk een dergelijk voertuig aantroffen.

De chauffeur kreeg opdracht hen naar de Cromwell Street te rijden en de auto zette zich in beweging. Raffles liet zich dadelijk achterover in de kussens vallen, sloot de ogen en scheen ingespannen ergens over na te denken.

Toen richtte hij zich plotseling op en riep uit:

— De gelijkenis is zo treffend, als ik er nog nooit een heb opgemerkt. Het kan bijna niet anders of hij moet het geweest zijn.

— Maar wie dan toch? vroeg Brand verwonderd. Over wie spreek je?

— Ik spreek over Harry, de enige zoon van graaf Ashmore.

— Mijn hemel, wat heeft die hier mee te maken? ging Brand in de grootste verbazing verder.

— Niets anders dan dat zijn foto boven de secretaire in de kamer van Mary Curtis hangt.

— Maar dat is toch onmogelijk!

— Wil je mij eens zeggen waarom het onmogelijk zou zijn? Het is integendeel, alles wel beschouwd, de meest simpele zaak van de wereld. Ken jij de earl of Ashmore?

— Ik heb de naam natuurlijk wel eens gehoord; ik ken hem niet persoonlijk.

— Een trots heerschap, ongenaakbaar, koppig als een muilezel en verbazend egoïstisch. Een ouderwets edelman, die het besterft, als een van zijn spruiten de traditie verbreekt en in het huwelijk durft treden met een vrouw, die haar voorouders niet minstens tot het

begin van de zestiende eeuw kan aanwijzen. Ik heb hem gekend, een jaar of vijf, zes geleden, en ik heb ook vluchtig kennis gemaakt met zijn enige zoon Harry, 'n charmante knaap, maar wiens vrije opvattingen toen al een paar keer strubbelingen met zijn vader hadden gegeven.

— Stil eens! riep Brand plotseling uit. Is het misschien de honorable Harry Crofts, die vijf jaren geleden het kampioenschap skiff won?

— Zo, zo, men moet dus bij jou absoluut op het gebied van de sport terecht komen, om je herinnering wakker te schudden, riep Raffles spottend uit. Maar het is zo; Lord Ashmore's familienaam is John Reginald Crofts.

— Zijn foto stond in « Sporting Life ». Ik moet het nog hebben, want ik heb alle jaargangen van dat geïllustreerde tijdschrift laten inbinden.

— En dat kind, Charles, die kleine jongen. Ik herinner mij nog heel goed, dat de oude Lord Ashmore mij in zijn schilderijenzaal een miniatuur liet zien van zijn zoontje Harry, toen die een jaar of vier was. Welnu, de kleine Eddy lijkt sterk op dat portret, dat men zou zweren, dat het naar hem geschilderd is.

— En wat wil dat nu eigenlijk allemaal zeggen?

— Wat zou dat kunnen zeggen? Er zou eenvoudig uit te concluderen zijn, dat Harry Crofts indertijd een huwelijk gesloten heeft tegen de zin van zijn trotse vader. De gevolgen daarvan moest iedereen voorzien, die de oude man goed kende. Hij heeft zijn weerspannige zoon zonder een cent het huis uitgestuurd en die was toen wel noodzaak naar een betrekking om te zien. Ik herinner mij nu ook heel goed, dat Harry Crofts destijds op de Polytechnische school was, want hij had een gruwelijke hekel aan niets doen.

— Hij zou dus de naam Curtis hebben aangenomen?

— Ja, en dat is helemaal niet onwaarschijnlijk, want de naam Crofts is al even bekend als Ashmore.

— Als je vermoedens juist zijn, Edward, dan zouden wij al een verklaring hebben voor het feit, dat May Curtis over enkele episodes uit haar huwelijksleven het stilzwijgen wil bewaren.

— Die opmerking heb ik ook al bij mijzelf gemaakt. Intussen wordt het geval nu nog tragischer, want het is heel goed mogelijk, dat Lord Ashmore absoluut onwetend is aangaande het lot van zijn zoon. Hij kan onmogelijk vermoeden, dat de jongen misschien bij een spoorwegongeluk om het leven is gekomen.

— Als zijn vrouw het hem tenminste niet geschreven heeft.

— Dat denk ik haast niet; zij lijkt mij óók te trots te zijn en zij zal er zich wel niet aan hebben willen blootstellen, dat die koppige edelman haar brieven ongeopend terugstuurde.

— Hoe oud is Lord Ashmore op het ogenblik?

— Ik denk ongeveer vijfenzeestig, misschien nog een paar jaren ouder; maar hij heeft nooit een erg beste gezondheid gehad.

— Wat gebeurt er, als hij sterft, zonder zich met zijn enige zoon te hebben verzoend?

— Dat is meer, dan ik je kan zeggen. Maar naar alle waarschijnlijkheid komen de bezittingen dan aan een zijtak van de familie. In ieder geval wil ik dat morgenochtend onmiddellijk eens onderzoeken, om mij er van te verzekeren, of ik mij al of niet vergist heb.

De taxi was intussen snel doorgereiden en stopte tenslotte in de Cromwell Street, op de hoek van Broadway. De twee mannen stapten uit en stuurden de chauffeur weg. Raffles stond een ogenblik in beraad en zei toen:

— Het zal wel het beste zijn, dat wij deze nacht in het huis in de Cromwell Street doorbrengen, want wij zullen tegenover May Curtis deze vermomming wel niet zo gauw kunnen afleggen. Zij zal altijd nog vroeg genoeg mijn ware aard leren kennen, voegde hij er op zachte toon aan toe.

Enige minuten later stapten de twee

vrienden het huis binnen en na een heel eenvoudig souper te hebben gebruikt, gingen zij naar bed, nadat Brand getoond had, dat hij uitstekend bedden wist op te maken.

De volgende ochtend gingen de twee mannen direkt met de grootste energie aan het werk.

Raffles had, onder verschillende namen, verscheidene relaties en het duurde dan ook niet lang, of hij was er in geslaagd, aan May Curtis een betrekking te verschaffen die haar prima zou passen.

Zij zou huishoudster worden bij een vriendelijke, oude adellijke dame, die over drie maanden het land zou verlaten en gedurende die tijd iemand bij zich wilde hebben.

Zij woonde in een kleine, keurig gemeubileerde flat in een van de voorsteden en had er absoluut niets tegen, dat de beschermelingen van «graaf Palmhurst», onder die naam kende zij Raffles, de kleine Eddy met zich meebracht.

Het verwonderde de vrouw zeker wel enigszins, te horen, dat zij daar geplaatst was op verzoek van graaf Palmhurst, die zij helemaal niet kende, maar zij nam direkt genoegen met de verklaring, dat de graaf en de grijze heer, die haar zo vriendelijk terzijde had gestaan, elkaar heel goed kenden.

Raffles had intussen al een paar telegrammen verzonden naar Edinburgh, waar graaf Palmhurst eveneens vrienden had en hij wist nog diezelfde avond wat hij weten wilde.

Een van die vrienden wist zich heel goed te herinneren, dat er vijf jaren geleden op «Primrose Castle», het voorvaderlijk kasteel van de Ashmore, een heftig toneel had plaats gehad tussen Lord Ashmore en zijn enige zoon Harry.

Hij wist ook de oorzaak van die ruzie.

De jongeman had op een reisje kennis gemaakt met een meisje uit de burgerstand, dat voor haar gezondheid enige weken op het platteland moest

doorbrengen. Hij was erg verliefd op haar geworden en die liefde werd beantwoord. De jongelui zagen elkaar vaak en zij verloofden zich in het geheim.

Lord Ashmore ontdekte deze liefde echter, werd er zo razend over en gebood zijn zoon, ogenblikkelijk een einde te maken aan deze verstandhouding.

Maar de jongeman had de koppigheid van zijn vader geërfd; hij hield bovendien van het meisje met een even oprechte als standvastige liefde en hij trotseerde zijn vader.

Het kwam tot een heftige uitbarsting en het slot van het liedje was, dat de oude man zo woest werd, dat hij zijn enige zoon het huis uitjoeg en ondanks de smeekbeden van zijn vrouw, verklaarde, dat hij hem nooit wilde terugzien.

En zo schudde Harry Crofts het stof van «Primrose Castle» van zich af en trad enige weken later al in het huwelijk met het meisje in kwestie, wier naam de zegsman van Raffles zich intussen niet kon herinneren.

Voor de Grote Onbekende echter was het nu buiten iedere twijfel, of Harry Curtis en Harry Crofts waren een en dezelfde persoon.

Intussen hielp hem deze wetenschap, alles wel beschouwd, bitter weinig, want zij kon hem niet helpen het spoor van de vermiste gemakkelijker terug te vinden.

Het bleek Raffles bij navraag, dat de jonge tekenaar op de fabriek van Turner de omgang met zijn vroegere vrienden had gestaakt en ook onder het fabriekspersoneel waren er maar weinigen, die zich zijn vriend mochten noemen.

Men noemde hem stil en in zich zelf gekeerd, een echte huismus, die het liefst in zijn vrije tijd thuis bij vrouw en kind doorbracht en die nooit op de golflinks of in een pul gezien werd.

Raffles ging die weinige vrienden onmiddellijk bezoeken en het bleek hem, dat een zekere Steffenson, een van de ingenieurs van de fabriek, de beste vriend van de jonge Harry Crofts was

geweest.

Steffenson bleek een nog jonge man van omstreeks vijfendertig jaar te zijn, pas getrouwd en die een huisje bewoonde in de buurt van de fabriek.

Hij ontving Raffles met grote bereidwilligheid toen het hem bleek met welke voornemens de zogenaamde grijsaard hem kwam bezoeken en vertelde hem alles wat hij zelf omtrent de vermiste had geweten.

Door voorzichtig navragen bemerkte Raffles al gauw, dat zelfs de ingenieur niet op de hoogte was van de ware identiteit van Harry Crofts alias Curtis.

— Een brave, beste kerel, mijnheer, en die wij aan de fabriek allemaal even graag mochten, had Steffenson hem verklaard. Eén knappe kop ook; hij had juist voor dat vreselijke ongeluk hem trof, enige plannen uitgewerkt betreffende een nieuwe dorsmachine, die hem, zo verzekerde hij mij, binnen korte tijd, rijk zou maken, daar Turner geen

sekonde zou aarzelen, om hem het patent af te kopen.

Wat er met die plannen gebeurd was, dat kon Steffenson echter niet vertellen. Het was niet onmogelijk, dat Curtis ze bij zich had gehad gedurende de treinreis, die hem noodlottig zou worden.

Het was 's avonds al heel laat, toen Raffles en Brand, beiden tamelijk vermoeid, na hun vermomming te hebben afgelegd, elkaar tenslotte ontmoetten in de rookkamer van het huis in de Victoria Street.

Raffles drukte Brand zwijgend de hand en liet zich in een gemakkelijke stoel vallen.

Hij haalde langzaam een sigaret op, sloeg de benen over elkaar en blies een paar rookwolken uit, die hij met half dichtgeknepen ogen volgde.

Toen begon hij met gedempte stem aan Brand te vertellen, wat hij die dag gedaan had.

HOOFDSTUK V.

DE SECRETAIRE

Het was omstreeks drie uur in de middag van de volgende dag toen een taxi stopte voor het huis van mevrouw Beckett, de dame, die May Curtis als huishoudster had aangenomen.

Uit de auto stapte een rijzig man, met al grijzend haar en zware bakkebaarden.

Die man was John Raffles, nu echter onder het mom van graaf Palmhurst.

Hij liep langs het smalle tuinpad op de voordeur toe, die hem op zijn bellen werd geopend door een huisknecht met spierwit haar en die al een mensenleeftijd in dienst van de oude dame had doorgebracht.

Hij scheen Lord Palmhurst heel goed te kennen, want hij liet hem glimlachend direkt een luxueus salon binnen en zei :

— Ik zal mylady van uw komst in kennis gaan stellen, mylord.

— Doe dat, vriend. A propos, ik hoop, dat mevrouw Curtis het goed maakt ?

— Nog een beetje vreemd, mylord, nog een beetje vreemd. Maar het zal wel wennen, iedereen moet toch van de oude mevrouw houden.

En met deze woorden verliet de oude bediende het vertrek en Raffles bleef alleen.

Hij stond nog de fraaie schilderijen te bewonderen, die aan de muren hingen, toen de deur zachtjes weer openging en Lady Beckett binnentrad ; een oude dame met haar, dat als zilver glinsterde, maar met nog jeugdig levendige ogen.

Zij liep opgewekt op Raffles toe en reikte hem de kleine, uitstekend onderhouden hand en zei :

— Daar doet u goed aan, mylord. Mag ik hopen dat dit bezoek ook mij betreft, of komt u uitsluitend om te in-

formeren naar de toestand van uw beschermeling ?

— Ik kom zowel om het een als om het ander, mylady, antwoordde Raffles glimlachend. Ik moet u echter zeggen, dat mevrouw Curtis niet mijn beschermeling is, maar die van mijn goede vriend Brown. Namens hem kom ik dan ook eens informeren, hoe zij de nacht heeft doorgebracht en of u tevreden over haar bent.

— Zij is nog een klein beetje onhandig, maar zo lief, zo hartelijk, zo volkomen bereid om het mij naar de zin te maken, riep Lady Beckett uit. Het is ook begrijpelijk, dat zij nog wat zenuwachtig is, zij heeft het werk nooit eerder gedaan.

— Des te meer waardeert Brown het, dat u op mijn voorspraak de jonge vrouw in uw huis hebt willen opnemen, mylady.

— Daar spreken wij niet over, antwoordde de gravin haastig. Het spijt mij eer, dat u haar nu niet kunt spreken.

— Zij is toch niet ziek ? riep Raffles uit.

— Absoluut niet. Zij zal over een paar uren wel terug zijn. Zij is naar haar vroegere woning gegaan, waar zij iets te regelen heeft ; ik geloof in verband met de zaken van haar man. Ik weet niet precies wat het was ; zij kreeg vanochtend een briefje van die Hewett, de fabrieksbaas, waar zij gewoond heeft ; er was geloof ik, sprake van plannen of iets dergelijks ; ja, ik word zoetjesaan oud en kan dergelijke dingen niet zo goed meer onthouden, voegde zij er met een lachje aan toe.

De aandacht van Raffles was onmid-

dellijk gespannen. Hij herinnerde zich het korte gesprek met Steffenson, de ingenieur. Die had toch gesproken over plannen en tekeningen voor een nieuwe dorsmachine, die Curtis net had uitgewerkt vóór het spoorwegongeluk gebeurde.

Hij kon zich enkel niet voorstellen, in welk verband die papieren konden staan tot het bezoek van May Curtis aan haar vroegere woning.

— Neem mij niet kwalijk, mylady, ik hoop, dat het niet onbescheiden is, maar ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat Hewett haar geschreven had. U moet weten, dat ik alle redenen heb om te vermoeden, dat zij hier vijanden heeft. Ik zou graag willen, dat zij het huis zo weinig mogelijk verliet, en zeker 's avonds niet.

— U jaagt mij werkelijk schrik aan, mylord! riep gravin Beckett verschrikt uit. Het is waar, zij is jong en knap en nu haar man op zo'n jammerlijke manier om het leven is gekomen, ook zonder beschermer.

— Wanneer heeft mevrouw Curtis het huis verlaten, vroeg hij.

— Nauwelijks een half uur geleden. Zij was erg bedeesd, toen zij mij toestemming vroeg, om al op de tweede dag van haar verblijf in mijn huis, een zo langdurige privé-boodschap te doen, maar zij verzekerde, dat het een zaak van het hoogste belang betrof.

— Heeft zij geen bagage meegebracht?

— Alleen een grote koffer met lijfgood en wat boeken en het bedje van haar kind. De jongen speelt nu in de keuken. Zij zou de rest dezer dagen laten halen; zij zei, dat het niet veel was: wat foto's, een oude secretaire, waaraan zij erg gehecht was en wat snuisterijen.

— Mylady, het spijt mij, dat ik u reeds nu weer moet verlaten, maar het is werkelijk noodzakelijk, dat ik gauw ga kijken, wat dat te betekenen heeft. Ik zal Brown gaan waarschuwen, die zeker beter op de hoogte is dan ik.

Raffles nam haastig afscheid, riep een taxi aan, beloofde de chauffeur een grote fooi, als hij alle snelheidsbeper-

kingen vergat en gaf hem het adres in de Cromwell Street op.

Hij vermomde zich met de grootste speed in het huis met de drie ingangen en stond tien minuten later alweer op straat.

Een tweede auto bracht hem naar het huis in de Chatham Street en voor de prijs van een pond sterling extra, stelde ook deze chauffeur zich voortdurend bloot aan een bekeuring.

Raffles keek gespannen uit het voorste raampje, maar hij zag geen auto in de smalle straat.

De taxi stopte voor het oude huis.

Raffles sprong er uit en zei tegen de chauffeur:

— Hier heb je vast je fooi, maar je wacht tot ik terugkom.

Hij rende bij twee treden gelijk de trap op, na te hebben aangebeld, zonder er iets van aan te trekken, dat hij een grijsaard van minstens vijftien jaar behoorde voor te stellen.

Toen hij het portaal van de derde verdieping bereikte, kwam hem daar juist May Curtis tegemoet, die haar mantel dichtknoopte. Zij scheen tamelijk opgewonden te zijn en was blijkbaar verbaasd, de oude heer Brown daar te zien. Zij stak hem echter dadelijk opgewekt de hand toe en zei:

— Is dit toeval, mijnheer Brown, of komt u met opzet hierheen? Maar wat praat ik, u kon toch onmogelijk weten, mij hier te vinden!

— Ik hoopte het, mevrouw, antwoordde Raffles haastig. Lord Palmhurst, mijn vriend, belde mij net op. Is Turner nog hier?

— Nee, hij is een kwartier geleden vertrokken. Maar, mijn hemel, hoe kunt u weten dat hij hier was?

— Ik wist het helemaal niet; ik vermoedde het alleen maar, mevrouw. Het blijkt nu, dat mijn vermoeden gegrond was. Ik zou u graag onmiddellijk even onder vier ogen willen spreken.

— Nu direkt? Maar gelooft u zelf, dat ik Lady Beckett langer op mij mag laten wachten? Ik vind, dat ik nog al misbruik heb gemaakt van haar goedheid.

— Mylady zal het u graag vergeven, daarvan ben ik overtuigd. Graaf Palmhurst was net bij haar en hoorde van haar, dat u vanmorgen een briefje van Hewett had ontvangen, waarin sprake is van tekeningen en een project betreffende een uitvinding van uw man. Hij maakte zich een beetje ongerust, daar ik hem het een en ander over u heb verteld en hij haastte zich, mij op te bellen, omdat hij weet, dat ik erg veel belang in u stel. Ik ben daarop onmiddellijk met een auto hierheen gegaan, maar desondanks moet ik bang zijn dat ik te laat kom.

— Goede hemel! U laat mij schrikken! riep May Curtis uit, terwijl zij de hand op het hart drukte. Ik zal toch geen onvoorzichtigheid begaan hebben?

— Dat kan ik pas beoordelen, mevrouw, als u mij op de hoogte zult hebben gebracht, antwoordde Raffles.

Onder het spreken waren zij de woonkamer binnengegaan die de jonge vrouw tot een paar dagen geleden in gebruik had gehad. Raffles sloot zorgvuldig de deur en vroeg:

— Is Hewett thuis?

— Nee, hij is nu op de fabriek.

— Zijn vrouw?

— De oude Martha is thuis.

— Wat hield het briefje van Hewett in? Gelooft mij, ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid.

— Hij schreef mij, dat Turner gistermiddag hier was geweest om mij te spreken. Het ging ditmaal om een werkelijk belangrijke zaak, zoals hij had gezegd. Hewett vertelde hem natuurlijk, dat hij mij hier niet meer zou vinden, daar ik een betrekking had gekregen bij Lady Beckett.

— Wist Hewett dan de naam?

— Ik had hem die gezegd.

— Dat was misschien niet erg voorzichtig van u, mevrouw, zei Raffles hoofdschuddend. Maar ga verder.

— Hewett schreef mij, dat er sprake was van plannen, waarover mijn man al met Turner gesproken had. Hij wilde die graag eens zien, en als zij werkelijk iets waard waren, dan zou er met mij over te spreken vallen. De papieren lagen in de secretaire, waarvan ik de sleutel had

en het was dus noodzakelijk, dat ik zelf hier kwam. Turner had gezegd, dat hij vandaag om twee uur zou terugkomen, dus schreef Hewett mij en daarom vroeg ik Lady Beckett verlof.

— Weet u iets van die papieren af?

— Niet veel, en dan nog erg vaag. Harry heeft mij er wel eens over gesproken, en ik geloof ook wel, dat hij zich veel van zijn uitvinding voorstelde.

— Hebt u Turner laten merken, dat u er niet van op de hoogte was?

— Ik ben bang, dat ik dat inderdaad gedaan heb.

— Was hij al hier, toen u kwam?

— Neen, hij kwam een paar minuten later.

— Hebt u hem toen direkt in uw kamer gelaten?

— Ja, maar Martha hield een oogje in het zeil.

— Wat vroeg Turner u toen?

— Hij vroeg toestemming, de papieren van mijn man even te mogen inzien; hij zou de plannen gauw genoeg gevonden hebben en mij dan verlof vragen, ze te mogen meenemen, om ze te bestuderen.

— En vond hij ze waar u bij was?

— Nee. Het was een hele stapel tekeningen, waaraan ik nooit de minste waarde had gehecht en die dus los in een van de laden lagen.

— Hij ging dus onverrichterzake weer heen?

— Dat wil zeggen, hij nam de tekeningen mee; hij zei dat hij haast had en ze op zijn kantoor eens wilde nazien. Wanneer er iets bij was, de moeite waard, dan zou hij het mij direkt laten weten.

— Het spijt mij, maar ik geloof, dat u daaraan erg verkeerd gedaan hebt. Ik kan het u echter maar half kwalijk nemen, omdat u niet geweten hebt van welk belang die plannen en tekeningen van uw man konden zijn. Toch is het mij een raadsel, hoe u de man hebt kunnen vertrouwen, die u herhaaldelijk is lastig gevallen met een doel, dat ik nu niet nader zal noemen.

— Hij leek totaal veranderd te zijn.

mijnheer, antwoordde de jonge vrouw. Hij deed zich erg vriendelijk voor, hij vroeg mij om excuus, dat hij het mij wel eens had lastig gemaakt; hij gedroeg zich werkelijk als een gentleman.

— Nu, ik hoop van harte, dat mijn wantrouwen misplaatst is en dat ik mij schromelijk vergis. Toch moet ik u zeggen, dat die plotselinge verandering in een man als Turner, al erg verdacht is. Ik heb sedert gisteren inlichtingen naar hem laten inwinnen en mijn zegslieden konden mij weinig goeds van hem vertellen. Hij is een gewetenloos man, die zich niet zou ontzien anderen in het verderf te storten om zich zelf te verrijken. Apropos, was u alleen met hem, toen hij de papieren onderzocht en bij zich stak?

— Ja.

— Dus u hebt geen getuigen ook! riep Raffles mistroostig uit. Maak u voorlopig niet ongerust, mevrouw. Alles zal nog wel niet verloren zijn. Ik moet u echter de raad geven, u zoveel mogelijk in acht te nemen tegen die man, want als alles waar is wat men van hem zegt, dan denkt hij er niet aan, zijn boze plannen in uw richting zo gauw op te geven. Ga dus 's avonds nooit alleen uit, geef ook vooral geen gehoor aan welke briefjes ook en bewaak ook uw kind goed. Ik heb de indruk gekregen, dat die Turner een doortrapte schurk is, voor wie men op moet passen. Beloofd u mij, dat u voorzichtig zult zijn?

— Dat beloof ik u, mijnheer. U hebt mij heel ongerust gemaakt! Denkt u dat die plannen dan werkelijk van groot belang kunnen zijn en dat Turner er iets aan zou hebben, als ze werkelijk tussen de papieren hebben gezeten, die hij heeft meegenomen?

— Hij zou er eventueel honderdduizenden mee kunnen verdienen, mevrouw, antwoordde Raffles. Het is heel jammer, dat uw man er met hem over heeft gesproken. Nu wij toch met elkaar spreken, mevrouw, wil ik u niet verzwijgen, dat ik nu weet wie uw man is. Is het dan een schande, dat een edelman, om de vrouw aan zich te verbinden,

waar hij van houdt, van alle rijkdommen afziet?

— Hoe, u weet?

— Ik weet alles, mevrouw. De naam van uw man is niet Curtis, maar Crofts en hij is de enige zoon en erfgenaam van Lord Ashmore, de heer van «Primrose Castle». Hij heeft na een hevige ruzie met zijn vader het ouderlijk huis verlaten, omdat hij u niet wilde prijsgeven.

— Hij was een gentleman, hij had mij zijn woord gegeven, nadat... nadat, ik hield zoveel van hem.

— Zeg niets meer, mevrouw. Het zijn zaken die alleen u aangaan. Maar waarom hebt u dit geheim gehouden?

— Hijzelf wilde absoluut niet, dat hij nog ooit werd herinnerd aan zijn vroeger leven, mijnheer. Alleen zijn moeder heeft hij een paar keer in het geheim gezien, die lieve, oude vrouw is dol op hem.

— Zo werkelijk? riep Raffles verast uit. Zij is dus wel eens hier geweest?

— Zij kwam bijna geregeld eenmaal in de maand; het heette dan, dat zij een vriendin ging opzoeken, want zij had het haar man nooit durven bekenen, dat zij tegen zijn strikte bevelen gehandeld had. Ik geloof, dat zij geen hekel aan mij had en zij was dol op onze kleine jongen. Ik geloof, dat zij een paar keer geprobeerd heeft, het hart van haar man te vermurwen, vergeefs echter.

— Maar wanneer is zij dan de laatste keer hier geweest?

— Dat was juist enige weken voor het spoorwegongeluk, mijnheer. Sindsdien is zij niet meer teruggekomen.

— Weet u een reden daarvoor?

— Nee, maar ik geloof, dat Lady Ashmore ernstig ziek is geworden.

— Hebt u haar nooit iets geschreven over de dood van uw man?

— Ik durfde niet. Ik was bang, dat zij het niet zou overleven, als zij het zou weten. En dan, ik heb maandenlang rondgelopen met de dwaze hoop, dat mijn man nog leefde, dat hij zou terug-

komen.

— Schreef de gravin nooit ?

— Nee, nooit ! Lord Ashmore controleerde waarschijnlijk heel nauwkeurig de correspondentie, die het slot verliet. Hij had het haar streng verboden.

— Dat is allemaal erg droevig, mevrouw. Die ellendige, adellijke trots heeft al heel wat onhell teweeggebracht. Als u het goed vindt, mevrouw, dan zal ik u nu zelf met een auto, die beneden op mij wacht, naar het huis van Lady Beckett terugbrengen.

Zij verlieten het huis, na afscheid van de oude Martha Hewett te hebben genomen en Raffles bracht, zoals hij beloofd had, de vrouw met de taxi tot voor de deur van het huis van Lady Beckett.

Hij wachtte totdat zij binnen was en gaf toen de chauffeur opdracht, hem naar de City te rijden, waar hij, op de hoek van de Oxford Street en de Regent Street de man met een goede fool wegstuurde.

Hij haastte zich naar het huis in de Victoria Street, dat hij ongemerkt kon binnengaan door een tuindeur in een stille zijstraat.

Hij vond Charles Brand in de bibliotheek verdiept in de lezing van een lijvig register.

— Wat zoek je daar ? vroeg hij, nadat de twee vrienden elkaar begroet hadden.

— Ik probeer uit te vinden wat er gebeuren moet met de bezittingen en het fortuin van John Reginald Crofts, the earl of Ashmore, in geval hij komt te overlijden, zonder vrede met zijn zoon te hebben gesloten.

— En heb je het gevonden ?

— Ja. Er is een neef, die alles moet erven, het landgoed, het fortuin en de titel.

— Hoe heet die neef ?

— Joseph Kingstone, een ziftak van het geslacht der Ashmore's. Maar je ziet er wat zorgelijk uit, Edward, is je iets onaangenaams overkomen ?

— Mij persoonlijk niet, en toch ben ik zo woedend en zo ongedurig, alsof

het om mijzelf ging.

En nu vertelde Raffles in korte woorden aan Brand wat er enige uren geleden was gebeurd.

Toen hij zijn verhaal beëindigd had, sloeg Brand woedend met de vuist op tafel en riep :

— Daar zit natuurlijk een gemene streek achter. Maar dat moeten wij toch beletten, Edward.

— Wij zullen het ook beletten Charles, reken daar maar op, zei Raffles op vastberaden toon. Vannacht nog gaan wij er heen en wij zullen de schurk niet alleen zijn plannen afnemen, maar nog wat geld bovendien. Wij zullen eens voor gerechtigheid gaan spelen en ons optreden zal hem heugen, dàar kan hij staat op maken.

Het was al vrij laat geworden en de twee vrienden besloten de maaltijd te gaan gebruiken in een eenvoudig restaurant in de Oxford Street.

Het was de taak van Brand, James Henderson op de hoogte te gaan brengen van de nachtelijke onderneming en toen hij de reus, die in de garage bezig was met het schoonmaken van een auto, de zaak haarfijn had uiteengezet, toen wreef Henderson zich grinnikend in de handen en zei :

— Een prachtig karweitje, mijnheer Brand. Die Turner verdient het dubbel en dwars, als hij dat allemaal op zijn kerfstok heeft. Moet ik hier wachten tot u terug bent ?

— Je kunt desnoods wel uitgaan tot tien uur, James ; ik denk niet, dat wij de auto vóór half twaalf nodig hebben.

Nadat de beide vrienden gedineerd hadden, gingen zij weer terug naar huis in de Victoria Street en bereidden daar hun onderneming voor.

Raffles kwam zelden 's nachts een huis binnen alvorens er de indeling grondig van te hebben bestudeerd, evenals de gewoonten van de bewoners en andere wetenswaardige bijzonderheden, maar daarvoor was nu geen tijd geweest. Er moest snel gehandeld worden, want Turner zou zich natuurlijk haasten, patent op de gestolen plannen

aan te vragen, wanneer die werkelijk van waarde bleken te zijn. Hij kende echter het huis aan de buitenkant en dat was althans iets.

Het was bij half twaalf, toen de twee mannen in de auto stapten, met Henderson aan het stuur, die al in de zijstraat stond te wachten. Raffles noemde Henderson de naam van de straat, waar de fabriek lag en de auto zette zich in beweging.

De tocht duurde ruim een uur en de brede straat, waaraan het grote fabrieksgebouw gelegen was, lag daar al eenzaam en verlaten. Nu en dan ging met haastige passen een voetganger voorbij. Raffles tikte zacht tegen de voorruit en de auto stopte op een plek, ongeveer zestig meter verwijderd van het woonhuis en aan het begin van de twee meter hoge muur, die het fabriekscomplex omgaf. Raffles en Brand stapten uit.

— Wij doen het best, als wij hier over de muur klimmen, want dan kunnen wij werken, zonder dat iemand iets merkt, fluisterde Raffles. Er is natuurlijk een verbindingsdeur tussen de fabriek en het woonhuis.

— En de wakers ?

— Die moeten wij natuurlijk ontlopen, dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles 'n beetje ongeduldig. Een nachtwaker kan ook niet overal tegelijk zijn en wij moeten een beetje op ons goed gesternte vertrouwen.

Hij wilde nog iets zeggen, toen zijn ogen plotseling gevestigd bleven op het woonhuis, dat een vijftigtal meters verder lag. Er vertoonde zich een uitdrukking van grote verbazing op zijn gezicht.

— Wat is er ? Waar kijk je zo naar ? vroeg Brand, die vergeefs probeerde de duisternis met zijn blikken te doorboren.

— Maar, voor den drommel, ik vergis mij toch niet ; dat is Turner zelf, die daar net zijn huis is uitgekomen en daar

nu loopt te schilderen in de schaduw van de muur. James, rijd eens zo gauw als je kunt terug, totdat de auto uit het gezicht is, je kunt de wagen hier om de hoek parkeren, dat is nog beter ! Je komt echter dadelijk te voorschijn, als ik het bekende sein geef.

Op hetzelfde ogenblik reed de auto weg en Raffles trok Brand tot vlak bij de muur, waar zij half verscholen waren achter een zware steunbeer.

— Wat voert de man hier om één uur in de nacht in 's hemelsnaam uit ? En wat loopt hij daar heen en weer ? Hij zal toch, hoop ik, geen afspraakje hebben ?

Raffles had de woorden nauwelijks gezegd of er verscheen 'n nieuwe figuur ten tonele.

Het was een haveloos geklede man, die langzaam kwam aanslenteren, met de handen in de zakken, het hoofd een beetje naar de grond gebogen. Hij liep aan de overkant van de straat, maar bleef stilstaan, toen hij tegenover het fabrieksgebouw was gekomen.

Een ogenblik bleef hij zo staan, zacht met het hoofd knikkend en toen liep hij weer een paar passen verder.

Er was niemand anders dan die man te zien in de eenzame, brede straat, behalve Turner, die nog altijd voor zijn huis op en neer wandelde.

Maar nu stond de zwerver al weer stil en keek onbeweeglijk naar de fabriek, alsof hij daar iets zag, dat hem onweerstaanbaar aantrok.

En weer liep hij verder, om voor de derde keer stil te staan op een paar passen van een straatlantaarn.

Op dat ogenblik keek hij op en Brand had moeite een kreet te weerhouden.

Hij had het gezicht herkend van de man, wiens foto boven de secretaire in de kamer van May Curtis hing. Die haveloze zwerver bij de lantaarn was Harry Curtis, de zoon van de earl of Ashmore.

HOOFDSTUK VI.

VERZOENING

Ook Raffles was zó verbaasd over deze plotselinge verschijning, dat hij enige ogenblikken onbeweeglijk op dezelfde plek bleef staan. Maar de zwerver was al dwars de straat overgelopen.

Raffles en Brand begrepen nog nauwelijks wat de man eigenlijk wilde, toen zij plotseling Turner uit de schaduw van zijn huis op de zwerver toe zagen komen.

Hij sloeg zijn arm om de schouders van de man, scheen hem toe te spreken, liep haastig op de huisdeur toe en was het volgende ogenblik met de ander in zijn huis verdwenen.

— Vlug, Charles, daar moeten wij bij zijn, riep Raffles op fluisterende toon.

Onder het spreken al was Raffles haastig de lange muur gevolgd en Brand volgde hem op de voet en had moeite, hem bij te houden. Niet ver van het huis stond Raffles stil en zei kortaf :

— Hier !

Méer had Brand niet nodig te weten.

Hij plaatste zich met de rug tegen de muur, strengelde zijn vingers in elkaar, boog de knieën een beetje en strekte de armen.

Raffles zette zijn voet in de handen van zijn vriend en wipte met aapachtige vlugheid op de muur. Zich met een hand vasthoudend, stak hij de andere aan Brand toe, die er zich aan ophees en het volgende ogenblik naast hem zat.

Een seconde later stonden zij aan de andere kant van de muur op een geweldige grote binnenplaats, waarop verscheidene grote fabrieksgebouwen stonden en waar talrijke stapels ijzerwerk, smalspoor en oud roest lagen.

Het was er pikdonker, maar voor Raffles toch licht genoeg om er de weg te kunnen vinden.

Hij greep Brand bij de hand en trok hem snel mee naar een klein gebouw, dat er uitzag als een kantoor, dat aan de zijgevel van het huis grensde.

De ramen waren stevig gesloten, maar dat was voor iemand als Raffles een bezwaar, dat echt niet meetelde. In een wip had hij een van de ramen geopend en klauterde, zacht en soepel als een kat, zonder iets aan te raken, zonder het minste gerucht te maken, door het raam naar binnen. Brand volgde hem en nu onderzochten de twee mannen, waar zij zich bevonden.

Zij stonden in een groot kantoorlokaal, dat door zes ramen verlicht werd en waar een twintigtal bureaus stonden, blijkbaar bestemd voor de bedienden.

Zij hielden zich hier niet op, maar slopen op een deur toe, die toegang bleek te geven tot een smalle gang. Aan het einde van deze gang bevond zich, boven aan een kleine trap van drie treden van hardsteen, een tweede deur, die echter stevig gesloten bleek te zijn.

Hier werd het talent van Raffles op een tamelijk zware proef gesteld, want een zorgvuldig onderzoek bracht aan het licht, dat de deur van een alarminstallatie voorzien was, die hij eerst buiten werking moest stellen.

Pas toen hem dit gelukt was, zette hij zijn lopers aan het werk en na enige minuten had hij het slot open weten te krijgen.

Hij duwde de deur voorzichtig open en liep met Brand een duistere gang binnen. Zij bevonden zich in het huis van Turner.

Een ogenblik bleven zij doodstil staan om te luisteren en toen slopen zij naar een trap, waarvan het benedenstuk vaag zichtbaar was in het schijnsel, dat naar binnendrong door een rond raam in de gangmuur, op ongeveer twee meter van de grond aangebracht en voorzien van stevige dwarstralles.

Zij beklommen de trap en bereikten zo het portaal van de eerste verdieping.

En onmiddellijk ving het scherpe gehoor van Raffles de klank van een nauwelijks gedempte mannestem op.

Hij kon zich niet vergissen: het was de stem van Turner.

Het portaal was vrij helder verlicht door een elektrische lamp, die in een grote ballon gloeide. Er kwamen een viertal deuren op het portaal uit, maar Raffles had al heel gauw de deur gevonden, waarachter het geluid van de stem klonk.

Hij gaf Brand een wenk en beiden bonden hun maskers voor en grepen hun revolvers. Raffles opende de deur met de linkerhand en de twee vrienden stapten binnen. Zij waren in het parti-

culiere studeervertrek van de fabrikant.

Turner zat achter zijn geweldig bureau, met een reusachtige sigaar in de mond en een glas wijn naast zich, terwijl een half gevulde fles op een tafeltje naast hem stond.

De zwerver zat schuin tegenover hem, aan de andere kant van het bureau, met zijn gehavende hoed op het hoofd en ook een grote sigaar tussen de lippen, waaraan hij vol behagen trok, met een uitdrukking op het gezicht, die maar al te duidelijk de toestand van zijn geestvermogens verried; de ongelukkige was zeker voor de helft ontoerekenbaar.

Op het geluid van de opengaande deur had Turner verschrikt opgekeken en hij staarde nu met een vaalbleek gezicht en wijdopen mond naar de beide gemaskerde en gewapende gedaanten, die met een paar passen vlak voor de schrijfbureau stonden.

Het was een ogenblik doodstil in het vertrek en men hoorde niets dan het zachte, mekkerdende lachje van de idioot, die het zeker een hele goede grap vond.

— Ja, dat is een bijzonder onaangename verrassing voor u, begon Raffles op zijn zachte en toch doordringende toon, terwijl de loop van zijn revolver met dodelijke zekerheid naar het voorhoofd van de fabrikant wees. En u zult er u in moeten schikken, dat wij hier 'n beetje als spelbrekers optreden. Want, om u de waarheid te zeggen, het spelletje dat u hier hebt willen spelen, bevat mij helemaal niet.

— Vriend, kijk eens of hij een revolver in zijn la heeft.

Brand liep snel om het bureau heen en in de eerste de beste la, die hij opentrok, vond hij een geladen browning, die hij direkt in zijn zak liet glijden.

En vóór de fabrikant, die nog altijd met een grasgroen gezicht de gemaskerde aanstaarde, een beweging had kunnen maken, had Raffles een gezegeld stuk papier onder zijn dikke vingers weggetrokken, dat hij vluchtig doorlas.

— Het is precies zoals ik verwachtte, mompelde hij, met een verachtelijke

blik op de schurk. Een overdracht in optima forma en al ondertekend ook.

Raffles keek de fabrikant spottend aan en ging verder :

— En zoudt u nu wel willen geloven, mijnheer Turner, dat al uw moeite voor niets is geweest ? Kijk maar.

Raffles hield het juist door de ongelukkige idioot ondertekende stuk in de vlam van de kaars, die gediend had om er de sigaren mee aan te steken.

In een ogenblik was het document verteerd, terwijl Turner toekeek met ogen die hem uit het hoofd pulden van woede.

Raffles wandelde doodkalm naar de brandkast toe, die hij alleen maar hoefde te openen, want de sleutelbos hing nog in het slot.

Turner scheen aanstalten te willen maken om hulp te roepen, maar één enkele beweging van Brand's revolver was voldoende, om hem tot betere gedachten te brengen.

Wat Harry Crofts betreft, want hij was het inderdaad, de betekenis van het hele voorval scheen hem te ontgaan en hij dampte zo vrolijk en ongestoord verder, alsof hij in de gelagkamer van een café met zijn vrienden zat.

Raffles had de kastdeur opengetrokken en een zacht, bewonderend gefluit kwam over zijn lippen.

En in alle gemoedsrust begon Raffles de pakjes bankbiljetten en de rollen goudgeld in de zakken van zijn overjas te doen verdwijnen.

Hij was in een oogwenk met dit werk klaar, nam toen een grote leren portefeuille van de bovenste plank, opende die, nam er enige papieren uit en bromde toen vergenoegd voor zich heen, nadat hij er een blik in had geworpen :

— Het laatste maar niet het minste. Hier hebben wij de plannen.

Hij stak de papieren in zijn binnenzak, liep op Turner toe, die op het punt leek te zijn, in een beroerte te stikken en zei :

— Jij bent een loibroek. Dat is werkelijk een prachtige komedie geweest. Je hadt zeker gedacht, dat dit alles van

een leen dakje moest gaan, nietwaar ? En zeg mij nu eens eerlijk, wat je van mij denkt.

— Kerel, je bent, je bent de grootste bandiet, die ik nog ooit...

— Ja, iets dergelijks had ik wel verwacht. Ga maar niet verder. Het is nog al afgezaagd en weinig origineel. Nee, deze keer ben ik toch eens geen bandiet, mijnheer Turner, maar de wrekende gerechtigheid, parole d'honneur. U mag nu niet zeggen, dat het uitoefenen van die gerechtigheid mij een aardig kapitaalje opbrengt, want dat zou onaardig van u zijn en bovendien niet stroken met de waarheid ; al dat geld komt aan anderen ten goede, dat verzeker ik u. En nu, mijn vriend, ging Raffles verder, zich tot Brand wendend, voorkom eens dat deze man alarm maakt, voordat wij goed en wel het huis uit zijn.

Brand liep op Turner toe en vroeg hem, met de vriendelijke grijns van een tandarts :

— Zou u uw mond niet eens willen open doen ? Nee, het is niet om uw tanden te bekijken, het is alleen maar om er deze doek in te stoppen, uw eigen zakdoek en nog tamelijk schoon. Vlug wat, wij hebben niet veel tijd.

Een por met de revolverloop tussen de ribben van Turner deed hem met overgrote haast de mond opensperren.

Brand duwde er de zakdoek in, bond daar een andere doek over heen, die hij uit zijn zak had genomen, beval de fabrikant plat op de grond te gaan liggen, bond hem handen en voeten met de snel doorgeknipte telefoondraad en bij dat alles zat de vierde man in het vertrek, genoeglijk smorend, toe te zien, nu en dan een teugje van zijn wijn nemend en waarschijnlijk vast overtuigd, dat hij in de bioscoop zat.

Toen alles was afgelepen en Turner hulpeloos op de grond lag, nam Raffles de ongelukkige dwaas onder de arm en zei tegen hem, op een toon, die heel anders klonk dan net :

— Ga maar met ons mee, vriend, je hebt van ons niets te vrezen.

De dwaas liet een onnozel-lachje ho-

ren en liet zich, zonder enig verzet te bieden, meevoeren.

Snel verlieten zij het huis aan de voorkant, zonder dat iemand ook maar het minste had gemerkt.

Raffles bracht de vingers aan de mond en liet het bekende waarschuwingsssein horen.

Onmiddellijk kwam Henderson met zijn auto aanrijden.

Harry Crofts liet zich gewillig in de wagen duwen en Raffles zei op zachte toon tegen Henderson :

— Rijd ons zo snel mogelijk naar het huis in de Cromwell Street, James.

Gedurende de rit, die ongeveer een half uur duurde, werd er geen woord tussen de drie mannen gewisseld.

De auto stopte in de zijstraat, die aan het huis van Raffles grensde en de drie mannen gingen snel naar binnen, zonder door iemand te zijn opgemerkt, terwijl Henderson opdracht kreeg, de auto direkt in de garage te zetten.

Er werd dadelijk licht gemaakt in de grote kamer gelijkvloers aan de achterkant van het huis en Raffles begon zonder te talmen met zijn onderzoek van de zo lang vermiste ongelukkige.

Hij vroeg totaal niets, daar hij wel wist, dat hij alleen verwarde antwoorden zou krijgen, maar zijn rappe vingers gleden zachtjes drukkend en tastend over het hoofd van Crofts, zij bleven rusten aan de achterkant van het hoofd, een stukje naast de bovenste werfel.

— Het is zoals ik dacht een hoofdwonde, niet eens erg zwaar, maar waarbij door het indringen van een beensplinter de kleine hersens geraakt zijn. Een bereikbaar ongevaarlijke operatie en ik geloof er zeker van te mogen zijn, dat de arme jongen geneest en weer helemaal de beschikking over zijn verstand zal krijgen.

Een groot gedeelte van de nacht bleven de twee vrienden ingespannen werken.

Harry Crofts was volgens de regelen der kunst onder narcose gebracht, zonder dat hij er iets van merkte of wist,

de operatie had een uiterst gunstig verloop gehad ; Raffles had een dunne beensplinter verwijderd, die voortdurend druk had uitgeoefend op de kleine hersens en vroeg in de ochtend konden de beide mannen eindelijk wat rust nemen, want het zou nog minstens vijf uren duren alvorens de patiënt uit zijn verdoving zou ontwaken.

Het was negen uur toen Raffles wakker werd en het eerste wat hij deed, was, naar het huis van Lady Beckett te rijden, vermomd als mijnheer Brown en daar May Curtis op de hoogte te gaan brengen van het feit, dat zij haar echtgenoot zou terugzlen.

Hij vertelde het haar zo voorzichtig mogelijk, maar toch was de schok bijna te zwaar geweest voor de jonge vrouw, die zoveel vreugde nauwelijks kon verdragen.

Een uur later stond zij aan het bed van haar man, die nog altijd sliep en hilde brandende hete tranen van liefde en dankbaarheid.

Het spreekt vanzelf, dat Raffles haar niet alles had verteld ; hij schreef het aan louter toeval toe, dat hij Crofts in de buurt van de fabriek had ontmoet en hem herkend had van de foto boven de secretaire.

Over de plannen van de jonge uitvinder sprak hij echter voorlopig niet...

De jonge vrouw werd nu met zachte drang naar een andere kamer gebracht, want Raffles wilde absoluut niet toestaan, dat zij bij het ontwaken van de patiënt tegenwoordig zou zijn.

Een half uur ging voorbij en toen wist Raffles dat zijn operatie uitstekend geslaagd was.

Hoewel nog wat zwak en duizelig was Harry Crofts, na enig tijdsverloop volkomen in staat, om alles te begrijpen wat men hem vroeg ; de verdwazing was verdwenen.

Harry Crofts bleef nog drie dagen in het huis in de Cromwell Street en op een late avond werd hij vervoerd naar hetzelfde huisje, dat het jonge echtpaar vroeger bewoond had, vóór de ramp hen trof, die bijna al hun geluk aan scher-

ven had dreigen te gooien. Het moest nu aan de tijd worden overgelaten, de genezing te voltooien.

De dag daarna ontving de jonge vrouw van onbekende zijde een grote enveloppe met de plannen en tekeningen, waarvan Turner zich had meester gemaakt.

Er was 'n briefje bij van de volgende inhoud :

*Zeer geachte Mevrouw Crofts,
Brown heeft nu voor u afgedaan ; u
zult hem nooit terugzien. Wie hij was,
laat het een geheim blijven.*

Turner zal u nu nooit meer lastig

*vallen en u mag ook nooit vragen,
hoe het komt, dat hij de tekeningen en
andere papieren weer heeft moeten af-
staan.*

*Hijzelf zal zwijgen, daar ben ik ze-
ker van.*

*Wat u beiden aangaat, ik ben vast
overtuigd, dat Lord Ashmore zich wel
zal bedenken en zijn zoon weer in ge-
nade zal aannemen.*

Het ga u beiden goed.

*Ik heb een voortreffelijke herinne-
ring aan u en ik verzoek u, de kleine
Eddy voor mij te kussen.*

J. R.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Mooie zwarte ogen

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postnr. 60092

Gem. Giro

N. 2266